

ŽVAIGždė

MĖN. ŠVENČ. JĖZAUS ŠIRDIES
LAIKRAŠTIS

1930 METŲ

Nr. 4.

BALANDŽIO MĖN.

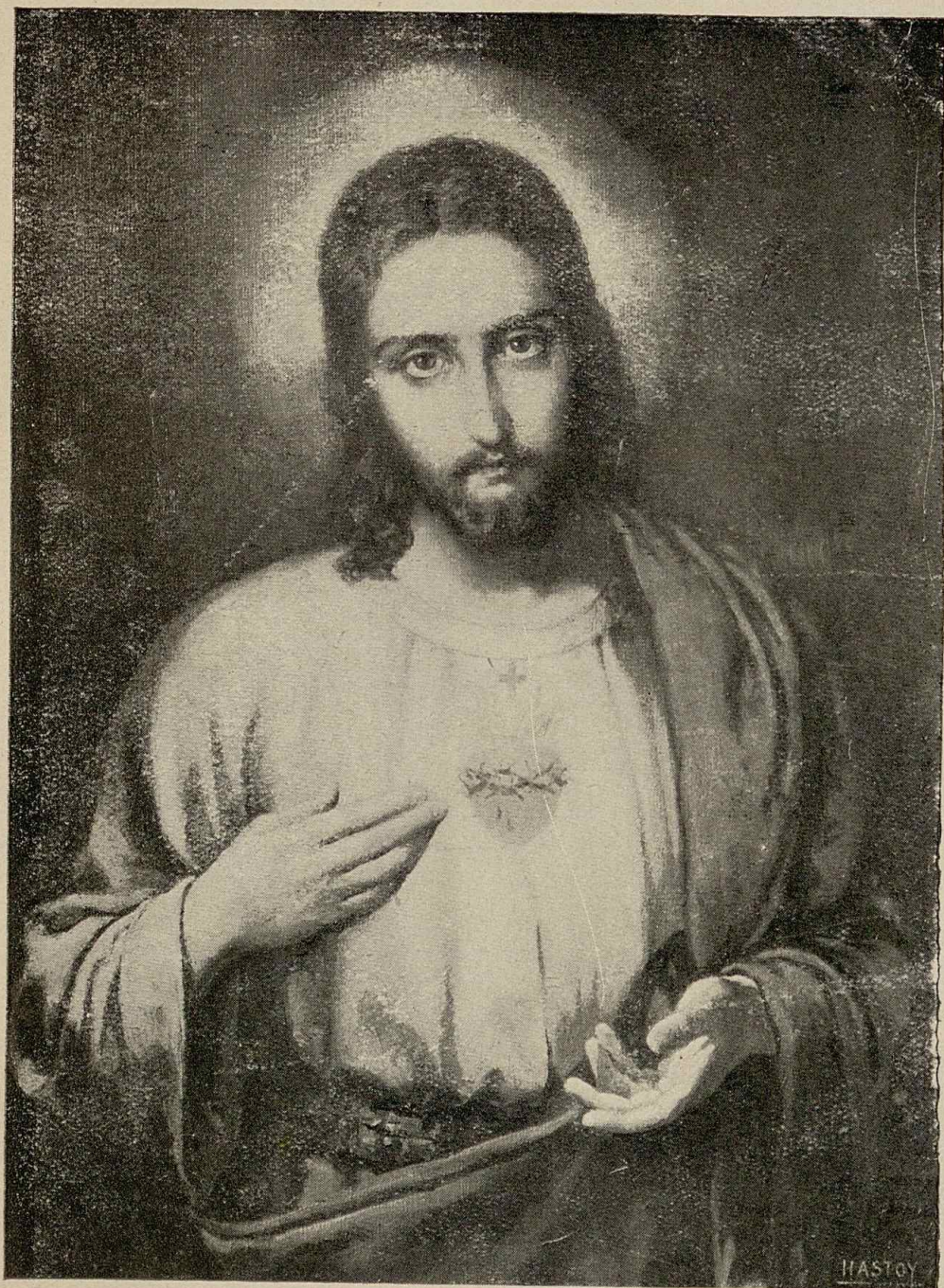
TURINYS.

1.	Dvasinio turinio paveikslas.	pusl.
2.	<i>Kun Prof A. Šimkus.</i> XXX Tarptautinis Eucharistinis Kongresas Kartaginoje.	109
3.	<i>J. B. Misijs Šiaurėje.</i>	113
4.	<i>J. Bružikas S. J. Šv. Petras Kanizijus.</i>	114
5.	<i>Buteikis Kristaus skundas.</i>	116
6.	<i>Ant. Sležauskas.</i> Sugrįžtu. (Eilės).	118
7.	Vienas pamaldus atsiklaupimas.	119
8.	Bažnyčioje nesikalbėk!	119
9.	Jėzus ant kryžiaus.	120
10.	Kristus laisvas ..	123
11.	<i>Myk Linkevičius.</i> Kristus kėlėsi!.. (Eilės).	123
12.	Geriau kryžius negu džiaugsmas	124
13.	<i>T. Juozo Belecko S. J. Šv. Ignacas Lojola.</i>	126
14.	Tai buvo nesenai	130
15.	<i>Milžinas</i> Mūsų intelektual.	131
16.	Trisdešimtas Eucharistijos Kongresas.	133
17.	Žaidžiant.	134
18.	Dominikas Savio.	134
19.	Stabmeldžių vaikų vargas.	135
20.	Margasis misijų pasaulis.	136
21.	Klausimai ir atsakymai.	138
22.	Iš katalikų pasaulio.	140
23.	Kasdieninės M. A. narių intencijos gegužės mėn.	142
24.	Kasdieninė M. A. narių maldele gegužės mėn.	143
25.	Atsištos paminėti knygos.	143
26.	Misioms aukos.	144

Geriausiai aprūpinsi save ir vaikus pasidėdamas pinigus **ŪKIO BANKE**. Turtas penkiolika milijonų litų. Aukšti procentai. ŪKIO BANKĄ rasi kiekviename apskrities mieste.

Dėmesio

Šio „Žvaigždės“ Nr. jau negaus visi tie, kurie dar neatnaujino 1930 metams užsakymo arba nedavė jokia žinios ar jiems siųsti ar ne. Dėl to prašome Gerb. Skaitytojų tokiems priminti, nes jau jie tris numerius gavo, tai tegu nepasigali 6 litu, kad iki galo metų „Žvaigždė“ šviestų gyvenimo sukuriose. Pasiųstengkite ir naujų surasti. „Žvaigždės“ kaina su misijų laikraščiu 7 lit., atskirai — 6 lit. Kaunas, Jėzuitų namai.

Īsīziūrēk gerai — pažīnsi savo širdies Draugā!

ŠŠ. JĖZAUS ŠIRDIES LAJKR. „ŽVAIGŽDĖ“

1930 — Vytauto Didžiojo metai, balandžio mėn. Nr. 4.

XXX Tarptautinis Eucharistinis Kongresas Kartaginoje*)

(nuo 7 iki 11 gegužės).

Šv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta

M. A. intencija
balandžio mėn.

Šv. Augustinas „Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et
ir Kongresas. ego reficiam vos“ (Mat. 11, 28). „Ateikite pas mane visi,
kurie vargstate ir esate apsunkinti ir aš jus atgaivinsiu“.

Šį malonų Jėzaus balsą išgirdęs Evangelijoje šventas Augustinas
suprato jo reikšmę, pamatė jame šviesą, pajuto amžinojo gyvenimo jėgą.

Šventas Augustinas mylėjo Jėzų visa savo širdimi, visi jo raštai
degtė dega Jėzaus meilės ugnimi. Šiomet sueina penkiolika šimtų metų,
kai šv. Augustinas mirė. Šiomet Dievo Apvaizda skiria Afriką Eucharisti-
niam Kongresui, ir net toje Afrikos dalyje, kur šventasis Augustinas, tas
didis Jėzaus mylėtojas, skelbė Kristaus mokslą.

Šis Jėzaus tarnas ir didis Bažnyčios Daktaras šiomet maloniai matys
iš dangaus tūkstantines žmonių minias, kurios susirinks iš įvairių pasaulio
kraštų, kad pagarbintų Jėzų Šventoje Eucharistijoje. Prieš 500 metų jo
jautri ir mylinti širdis, panaši į Jėzaus Širdį, plakė Kartaginoje, troško
žmonių išganymo, visus jis kvietė, ragino, vedė prie Jėzaus Širdies ir net
toji tėviška Augustino širdis mylėjo didžiausius savo priešus ir jiems rodė
Jėzų Gerąjį Ganytoją.

Visi Teologai ir pamokslininkai ras švento Augustino raštuose neiš-
semamą šaltinį gražiausių temų apie Kristų Šventoje Eucharistijoje.

*) Iš Lietuvos irgi važiuos keliauninkų būrys; dar galima užsirašyti: kelloinė kainuos
maždaug 1000 litų.

Išgirs kime ir mes, mylimieji, šį Jėzaus malonų balsą ir mūsų širdys užsidegs Jėzaus meile, o ir mes pajusime tą begalinę jėgą, stipriancią mūsų silpnybes.

Iš visų gyvo tikėjimo išorinių ženklų, Eucharistinis **Kas yra Buchar.** Kongresas yra žymiausias, nes jis suvienija įvairias tautas ir jame pasikartoja pranašo troškimo žodžiai: **Kongresas?**

„Laudate Dominum omnes gentes, laudate eum omnes populi“ (Ps. 66, 1). „Garbinkite Viešpatį visos tautos, garbinkite Jį visi žmonės“. Čia žmonės parodo viešai savo tikėjimą, čia duoda gražų vieni kitiems pavyzdį ir taip stiprėja Jėzaus garbinimas Eucharistijoje.

Eucharistinis Kongresas yra žmonių paaukojimas Jėzui, yra parodymas dėkingumo džiaugsmo. „Magnificat anima mea Dominum, et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo“ (Luc, I, 46). „Garbina mano siela Viešpatį, ir prasidžiugo mano dvasia Dievuje mano išganytojui“. Eucharistinis Kongresas yra tautų prisikėlimas, nes visos tautos susirenka atiduoti Jėzui viešą garbę; čia ne vieną žmogų pakelia iš gilaus dvasios miego, ne vienam pasirodo, kiek yra pasaulyje Jėzaus tarnų ir tarnaičių, ne vieną priverčia pagalvoti, dėl kokio tikslo pasaulio tautos plaukia į vieną žemės vietelę, dėl ko pakelia tiek vargą, nepatogumų kelionėse, parodo tiek savęs išsižadėjimo?! O tai dėl to, kad: „Ego sum resurrectio et vita, qui credit in me, etiam si mortuus fuerit, vivet“ (Joan. XI, 25). „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas; kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas“.

Eucharistiniame Kongrese Viešpats Jėzus prakalba ypatingu būdu į visą pasaulį; čia atsigauja pirmųjų amžių gyvas tikėjimas, kuriame matoma amžinas gyvenimas. „Initium bonae vitae, cui vita aeterna debetur recta fides est“ (Šv. Augustinas 41 kalba). „Gero gyvenimo pradžia, per ką duodama amžinas gyvenimas, yra tikras tikėjimas“, čia tikras tikėjimas atsigauja, didėja, stiprėja.

Buchar. Kongreso tikslas.

Eucharistinio Kongreso tikslas yra suvienyti tautas, sujungti į vieną didelį meilės aukurą žmonių širdis; padėjus į šalį visus gyvenimo reikalus atydziau pasižiūrėti į savo sąžinės reikalus, aiškiau pamatyti krikščioniškas pareigas. Tos eisenos (procesijos) su Viešpačiu monstrancijoje ir sakomos konferencijos apie Viešpatį Jėzų, primins tuos laikus, kuomet Kristus vaikščiojo žmonių tarpe ir juos mokė, o žmonių minios sekė Jėzų. Taip lygiai ir Eucharistiniame Kongrese tas pats Viešpats Jėzus vaikščios, mokys, kvies visus prie savęs. „Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi“ (Mat. 28, 20). „Štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“. Čia Jėzus pasakė, kad Jis puslėka tarpe mūsų Kūnu ir Dievybe Šventoje Eucharistijoje.

Tauta, kuri ruošia Eucharistinius Kongresus, yra lyg Dievo išrinktoji. Geriausias Jėzus ją laimina ypatingu būdu. Išorinės apeigos parodo žmogaus vidaus jausmą, dėl to tauta, mylėdama Jėzų, nori pasidalinti tais jausmais su visomis tautomis. Eucharistinis Kongresas ir yra tinkamiausias būdas pasidalinti tais meilės jausmais su visu pasauliu.

Čia ne vieno akys atsidarys, kuomet pamatys žmonių minias, kurios siųs savo balsą prie Jėzaus. Ne vienas tokiuose įvykiuose pajus Jėzaus gerumą, o pajutęs sakys: „Surgam, et ibo ad Patrem meum, et dicam ei: Pater peccavi in coelum et coram te“ (Luc. 15, 18). „Kel-siuos, eisiu pas savo tėvą, ir jam sakysiu: „Tėve aš nusidėjau dangui ir tau“.

Panašiuose atsitikimuose yra geriausia proga pamatyti savo dvasios vargą, pažinti savo silpnybes, pasaulio tuštybes, kurios taip labai vilioja prie savęs visus žmones, ir blauriai priešinasi Kristaus dvasiai. „Omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est, et concupiscentia oculorum, et superbia vitae“ (1 Joan., 2, 16). „Visa, kas yra pasaulyje, yra kūno pageidimas, akių pageidimas ir gyvenimo puikybė“.

Euchar. Kongre- sas sielų stiprybė.

Žmonės, sekdami tuštybes, nuvargsta, pailsta, nuo-lat ieško atilsio arba savo troškimų patenkinimo ir jo neranda. Gerasis Jėzus, matydamas, kad jie be dvasios maisto vargsta ir alksta, sako: „Misereor turbae“... (Mat. 15, 32). „Gaila man minios“. Gailestingas Jėzus duoda visa, kas reikalinga mūsų širdies troškimams, kuomet širdis artinasi prie Jėzaus, tuomet tik ji randa ramybę, o ir paragavus ramybės džiaugsmo pilniausiu pasitikėjimu puola prie Jėzaus šaukdama su šv. Augustinu: „Tu Dieve mane ragini, kad trokščiau Tave garbinti; kadangi Tu sutvėrei mus dėl savęs, ir nerami mūsų širdis, kol neatsilsės Tavyje“ (šv. Aug. Konf. I, 1).

Jėzaus meilės garbe pajudintas žmogus visumet girdi Šventosios Dvasios balsą savo širdyje kalbantį: „Paratum cor meum, Deus paratum cor meum“ (ps. 107). „Pasiruošus mano širdis, Dieve, pasiruošus mano širdis“. Pasiruošus širdis klausyti Dievo balso ir įgyvendinti bei priimti Jėzų į save, ir nuo Jo niekumet nesiskirti per sunkią nuodėmę; pasiruošus širdis drąsiai kovoti su pagundomis, joms neduoti sutikimo, jas pergalėti.

Eucharistinis kongresas duoda progos daug dvasinių klausimų nušviesti, kurie liečia Jėzų šventoje Eucharistijoje. Tie klausimai yra visiems naudingi. Čia aiškiai pamatome, kad „Neturim pastovios tėvynės, bet ieškome būsimos“, (Žyd. 15, 14). Ta ateinanti tėvynė labai aiškiai pasirodo Eucharistiniame Kongrese, nes viso pasaulio žmonės artinasi prie būsimos tėvynės šaltinio, jos Davėjo, Jėzaus Kristaus.

Kongreso atidary- mas ir programa.

Trisdešimtas tarptautinis Eucharistinis Kongresas šiemet įvyksta Kartaginoje Afrikoje, prasideda 7 gegužės, o baigiasi 11 gegužės. Kartagina yra garsus miestas, kuris kelis kartus priešų išgriautas ir dabar tik dalelė atstatyta senobinėje vietoje, tenai gyveno ir dirbo garsusis Tertulijonas, šv. Kyprijonas, ten savo jaunystėje ėjo mokslus ir vėliau skelbė Dievo Žodį žymusis Bažnyčios Doktoras šv. Augustinas.

Trečiadienį 7 gegužės po pietų bus oficialus Švento Tėvo Pasiuntinio patikimas, patikimo apeigas atliks Kartaginos arkivyskupas, o jam padės valdžios atstovai. Tuojau įvyks Švento Tėvo Kardinolo delegato pasiuntinybės rašto skaitymas ir teikiamas Švento Tėvo palaiminimas kongreso nariams.

Ketvirtadienį rytė, 8 gegužės, prasidės iškilmingos šv. Mišios, laike kurių tikintieji galės priimti Viešpatį Jėzų šventoje Eucharistijoje, tas įvykis visose bažnyčiose ir koplyčiose. Paskui bus laikomos iškilmingos pontifikalės Mišios lauke tam tikslui paruoštoje vietoje. Iškilmingose Mišiose bus vaikelių bendroji komunija, kur tūkstančiai baltai pasirėdusių vaikelių, kaip angelų, artinsis prie Jėzaus, kad priimtų jį į savo nekaltas širdes.

Dalis apeigų atsilaikys netoli Kartaginos — Tunis'e, bet daugiausiai pačioje Kartaginoje, nes čia daug kankinių kraujo išlieta pirmuose krikščionijos amžiuose, o dabar štai susilauks vėl tūkstančiai tikinčiųjų.

Po pietų kiekvieną dieną bus įvairių tautų susirinkimai, kuriuose bus sakomos konferencijos apie Viešpatį Jėzų Šventoje Eucharistijoje. Kunigai susirinks ketvirtadienį ir penktadienį išklausti pranešimų apie Viešpatį Jėzų Eucharistijoje; tie pranešimai palies kunigų pareigas, liečiančias šv. Eucharistiją.

Pabaiga bus sekmadienį vakare, su iškilmingiausia eiseną, kuri tęsis Birso pakalnėmis tarp daugybės gėlių ir papuošimų.

Švento Tėvo Legatas Kardinolas neš Švenčiausiąjį Sakramentą gražiausioje monstrancijoje, kuri yra katalikiškojo duosnumo vaisius. Apeigos baigsis apie 7 valandą saulei leidžiantis, kai amfiteatre — kankinių vietoje, į keturias puses bus laiminamos visos suklaupusios minios.

Kun. Prof. A. Šimkus.

Kartaginoj yra garsus užsilikęs iš pirmųjų krikščionijos amžių švenč. Panelės paveikslas. Šv. Tėvas skirdamas ir laimindamas balandžio mėnesio intenciją už Kartaginos Eucharist. Kongresą ragina mels-tis prie šv. Panelės Kartaginiškės, kad tas kongresas gerai pavyktų*.)

(Čia įdedame maldą surašytą švenč. Panelės paveikslėly, kurį rasite šiame „Žv.“ Nr. Tik gaila, kad paveikslėlyje viskas prancūziskai surašyta, nes mums tokį prisiantė. Čia dėl to paduodame vertimą).

Malda kongreso pasisėkimui.

Jėzau, kurs esi tikrai Šv. Sakramente, kad mūsų sieloms tarnau-tumei kaip maistas. Laimink tarptautinio Eucharistinio kongreso darbus ir duok pilno pasisėkimo visiems Eucharistiniams kongresams ir są-jungoms, kurios su jais rišasi, o ypač laimink sekantį kongresą.

Švenčiausioji Jėzaus Širdie, laimink kongresą.

Šv. Pascali, melskis už mus.

Atlaidai 300 dienų už kiekvieną kartą — ir pilni atlaidai į mėnesį, jeigu kalbė-jimas buvo kasdien.

Atlaidai, kuriuos suteikė šv. Tėvas Pijus XI.

(kovo 7 d. 1924).

Pilni atlaidai visiems tikintiems visame pasaulyje, kurie atlikę išpažintį ir pri-ėmę šv. Komunią, nuo pirmos iki paskutinės kongreso dienos imtinai lankys bažnyčią arba viešą maldos namą ir ten aukos Dievui savo maldas laimingam kongreso pasi-ėkimui.

300 dienų atlaidų kiekvieną kartą, kada melsis ar atliks kokį gerą darbą arba duos auką kongreso pasisėkimui ir sėkingumui, net jam jau praėjus.

*) Daugiau žinių apie šv. Panelę Kartaginiškę, taigi ir apie įdėtą paveikslėlį, rasite šio Nr. 133 pusl.

Misijos Šiaurėje

(misijų intencija).

skimosų ir kitos šiaurės šalys yra visos tos vietos, kurios randasi arti ledinių vandenynų. Prie čia priklauso Europos šiaurės pakraščiai, Laplandija, Baltųjų jūrų kraštai, Sibijos šiaurinės dalys, Grenlandija su 11.000 eskimosų, kurie daugumoje yra protestantai, ar šiaip klaidatikiai.

Bet šioj intencijoj mums labiausiai rūpi Alaksa ir Šiaurės Kanada. Alaskoje tėvai jėzuitai turi įsteigę Apaštališką Vikariją, o Kanadoj tėvai oblatai.

Gal niekur nėra tokių sunkių misijų kaip čia. Žiema tęsiasi net iki 8 ar 9 mėnesių, kada temperatūra pasiekia dažnai 50, kartais ir 58 laipsnius šalčio. Dabar galima įsivaizduoti, kiek tenka misijonieriui pavargti. Jau ir namie tokiame šalty sunku išsėdėti, o čia dar reikia atlikti kartais tolimas keliones. Įsivelka tuomet misijonierius į elnių arba šunų kailių kailinius, kojas apauga ilgomis medinėmis klumpėmis, „ski“ vadinamomis, ir taip pasileidžia į kolionę. Bet dažniausiai keliauja rogutėmis, kurias traukia keleta porų šunų.

Dažnai keliauninkus užklumpa baisios pūgos, sniego sūkūriai ir pustymai, išmuša iš kelio, paklaidina, o čia šaltis taip ir spigina... Jei truputį neapsižiūrėsi, tuojau nušals kuri kūno dalis ar į ledą pavirs. Daug keliauninkų žūva tokiose viesulose. Be to, sniegas toks šviesus ir spindintis, kad silpnesnės akys dažnai suserga ir apanka, o čia dar vilk dideles klumpes, kurios kojas išsukina ir kauliukus nugraužia...

Vasaros metas dar baisėnis, nes čia privysta daugybės piktųjų musių (culex), kurios kūną subado savo geluoniais ir čiulpia kraują. Misijonieriai pasidaro būdeles ir tik jose atlieka keliones.

Alaskos ir Kanados šalys užima labai didelį žemės paviršių, o gyventojų nedaug. Pav. Alaksa yra tokia didelė, kad užima tiek, kiek Prancūzija, Vokietija, Olandija ir Belgija kartu, o gyventojų turi tik 65.000.

Dabar jau kiek pagerintas susisiekimas, bet pirmiau, — laiškas pav. eidavo kokius dvejus metus. Šiais laikais daug atkeliauja medžiotojų, kadangi čia yra daug brangių žvėrių. Tik gaila, kad Europos žmonės daugiausiai atvažiuoja žvėrių pasigaudyti, bet kad atneštų Kristaus mokslą beveik puslaukinėms indijonų ir eskimosų tautoms, tokių pasišventėlių maža.

Eskimosai ir indijonai sunkiai prieinami ir nemaža reikia kantrybės iki juos pritraukti prie Kristaus mokslo, bet jau kartą tampa katalikas, tada visiškai pasidaro geras ir labai myli tėvus misijonierius. Tai suteikia, be abejo, nemaža džiaugsmo Kristaus darbininkams ir per tai užmiršta visus vargus ir kentėjimus, kuriuos prisieina pernešti dėl Kristaus.

Šis aprašymas tebūnie paraginimas melstis už Alaskos ir Kanados šalis.

J. B.

Šv. Petras Kanizijus

(balandžio mėn. Globėjas 29 d.)

1925 metais iškilo ant Katalikų Bažnyčios altorių vienas žymus 16 amžiaus šventasis ir Bažnyčios Daktaras šv. Petras Kanizijus. Jis yra vokiečių kilmės, bet mums lietuviams jis yra tuo brangus, kad jis daug prisidėjo mūsų tėvynei išgelbėti nuo protestantizmo.

Jis gyveno kaip tik tais laikais, kada Liuterio klaidatikybė šimtus tūkstančių ir milijonus žmonių traukė nuo Kristaus įsteigtos Bažnyčios. Protestantizmo bangos užliejo Vokietijos ir Olandijos kraštus, metėsi į pietus į vakarus į rytus ir į šiaurę. Ta nelaimė pasiekė ir mūsų tėvynę. Lietuvos kunigaikščiai ypač Juodieji Radvilai patys priėmė protestantizmą ir pradėjo platinti tą klaidatikystę po visą kraštą. Jau buvo manyta, kad Kat. Bažnyčia Lietuvoje žus. Visoj Žemaitijoj išsiliko ištikimi tik 7 kunigai ir keliasdešimt tikinčiųjų, o šimtai tūkstančių suklaidintų žmonių sekė protestantų vadais.

Gal ir iki šiai dienai dar tebebūtume protestantizmo tamsybėse, jei nebūtų Dievas atsiuntęs TT. jėzuitų, kurie savo pamokslais, rekolekcijomis, misijomis, knygomis, mokyklomis, Dievo padedami, sugrąžino atgal beveik visą Lietuvą ir Žemaitiją Kat. Bažnyčiai. Išsiliko tik kai kurie pakraščiai, kurie net iki šiai dienai nepametė protestantizmo (pav. Biržų apylinkė).

Jėzuitams atgabenti Lietuvon daug prisidėjo Petras Kanizijus, kuris buvo tuo laiku jėzuitų provincijolas Vokietijoj. Jis patarė Kardinolui Hozijui pargabenti jėzuitus ir tuo būdu Vilniuj atsidarė jėzuitų kolegija, kuri vėliau išsivystė į garsią Vilniaus akademiją arba universitetą. Iš ten, lyg iš židinio, ėjo šviesa į visą Lietuvą. Taip pat Petro Kanizijaus rūpesčiu buvo atsiųsta daugiau jėzuitų misijonierių, kurie nenuilstamai darbavosi ir kovojo su protestantizmu.

Reikia stebėtis, kad vienas žmogus, užsidegęs Dievo meile, tiek daug padaro. Petras Kanizijus yra didelis apaštalas, kuris gal nemąžesnis ir už Kristaus laikų apaštalus. Jis skaitosi pirmutinis Vokietijos jėzuitas. Jam Romoje apsireiškė Jėzaus Širdis ir liepė gelbėti savo tėvynę Vokietiją ir Olandiją. Kanizijus savo sunkią pasiuntintybę gerai atliko. Jis darbavosi gyvu žodžiu, raštu, pavyzdžiu. Sakoma, kad važiuodamas rašė knygas, mažą turėjęs laiko poilsui ir valgiui. Jo rūpesčiu išgelbėta ir sugrąžinta Kat. Bažnyčiai beveik trečia Vokietijos dalis, Olandijos kraštas ir Šveicarijos plotai. Kur tik jis pasisukdavo, ten neišsilaikydavo ir sutrupėdavo protestantizmas, kad net Kanizijų praminė: protestantų plaktuku.

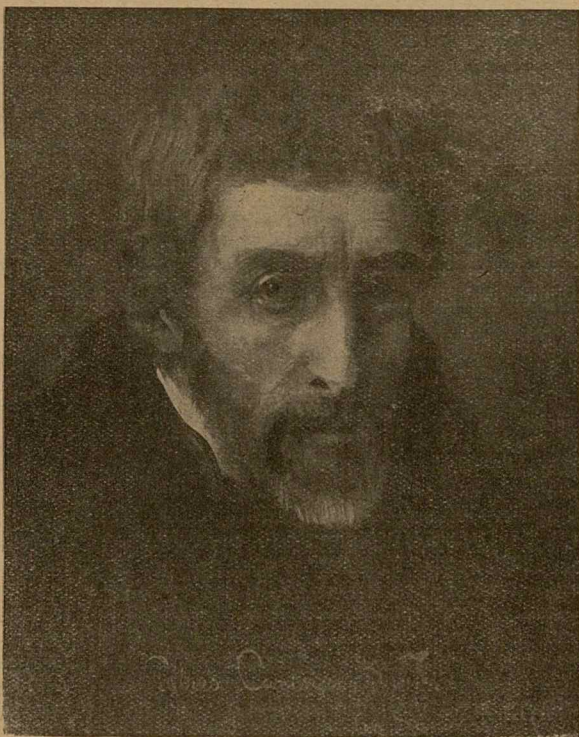
Šv. Petras Kanizijus pasižymėjo nepaprastai gyvu tikėjimu ir angeliška dora. Visai jaunutis būdamas jau padarė skaistybės įžadus ir nekaltiausią Panelę išsirinko sau už motiną ir visą savo gyvenimą išturėjo tuos įžadus. Skaistybės nėra įžeidęs jokia sunkia nuodėme.

Šv. Petras Kanizijus yra labai daug parašęs. Jo raštai buvo tikiški vaikeliams, pav. išleistas jo garsus katekizmas, bet tikdavo ir dabar tinka mokyčiausiems žmonėms ir šalių valdovams. Dėl to šv.

Tėvas Pijus XI skelbdamas 1925 m. Kanizijų šventuoju paskelbė taip pat ir Bažnyčios Daktaru.

Šv. Petras Kanizijus labai reikšmingas ir mūsų tėvynel, nes dar nesenai naujai įsikūrė jėzuitų vienuolynas Lietuvoj tik 1923 m., o Kanizijus paskelbtas šventuoju 1925 m. ir jis dabar yra jaunos jėzuitų vienuolijos Lietuvoje Globėjas. Tai be abejo šv. Petras Kanizijus daug

labiau padės dabar išsivystyti ir sustiprėti šiam ordenui pas mus negu 16 šimtmetį, kada dar jis buvo šiojašarų pakalnėj. Dabar jis kur kas galingesnis savo užtarymu pas Dievą. Dėl to skiriamas yra šv. Petras K. balandžio mėn. Globėju. Jo dieną balan. 29 galima pelnyti visuotinius atlaidus. Kas negalėtų tą dieną, tam leidžiama pelnyti Velykų pirmąją dieną. Sąlygos paprastos: atlikti išpažintį, priimti šv. Komuniją ir pasimelsti šv. Tėvo intencijai. Ir bendrai primenama Maldos Apaštalavimo nariams, kad naudotųsi tomis malonėmis, kurios yra prijungtos prie M. A. sąjungos. Kiekvienam mėnesį galima pelnyti mažiausiai tris kartus visuotinius atlaidus. Vieną kartą mėnesio globėjo dieną, antrą — bet kurioj paties nario pasirinktoj dienoj, o trečią — kiekvieno mėnesio pirmame penktadienyje. Viso per metus galima gauti 174 visuotinius atlaidus ir gausingus dalinius atlaidus. Plačiau apie tai yra Maldos Apaštalavimo knygelėj (30 cnt.).

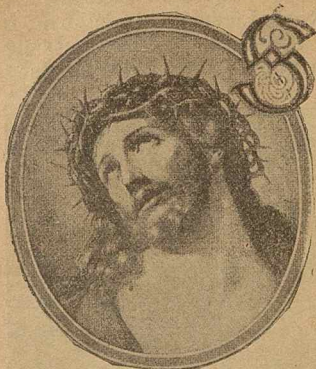

Šv. Petras Kanizijus.

talavimo nariams, kad naudotųsi tomis malonėmis, kurios yra prijungtos prie M. A. sąjungos. Kiekvienam mėnesį galima pelnyti mažiausiai tris kartus visuotinius atlaidus. Vieną kartą mėnesio globėjo dieną, antrą — bet kurioj paties nario pasirinktoj dienoj, o trečią — kiekvieno mėnesio pirmame penktadienyje. Viso per metus galima gauti 174 visuotinius atlaidus ir gausingus dalinius atlaidus. Plačiau apie tai yra Maldos Apaštalavimo knygelėj (30 cnt.).

J. Bružikas, S. J.

Kristaus skundas

ūnau, kaip aš tave numylėjau ir kiek dėl tavęs pasišvenčiau! Iš dangiškos laimės, iš džiaugsmų aš atėjau ant žemės, kad nupuolusį žmogų pakelčiau. Man gaila buvo žiūrėti į žmogų, kuris tiek daug vargo visai veltui. Mano širdis negalėjo būti rami ir nieko nedaryti taip vargantiems žmonėms.

Gailestingumo vedamas, aš atėjau į šį pasaulį, į didžiausį vargą. Prisižiūrėk, žmogau, kiek aš iškentėjau tik gimęs, kiek iškentėjau per visą gyvenimą, kęsdamas skurdą ir nelaimės. Galop kokia kančia teko man pernešti prieš mirtį ir mirtyje. Apmastyk mano kančią Alyvų kalne, plakimus, užgauliojimus,

neteisingus teismus, sunkų kryžiaus nešimą ir mirtį, mirtį, kurioje teko daugiausiai iškentėti, juo labiau, kad net brangūs mano asmenys papėgo ir latras, kybas kairėje, ir minia, stovinti po kryžiumi, varstė mano širdį.

☞ Negana to, kad tave, žmogau, atpirkčiau, bet dar aš pats pasilikau jūsų tarpe. Palikau jums auką, kuria galėtumėt permaldauti užrūstintą Tėvą ir kurioje aš ateinu iš dangaus ir pasilieku visų pasaulio altorių tabernakluose.

Mano kančia nesibaigė ant Kalvarijos kalno, bet ji tęsiasi ligi šiol ir net aštrėja. Tiesa, aš nebekenčiu kūniškų vargų, nė kryžiaus kančios, bet mano širdis kenčia dar didesnes kančias, kaip pirmiau. Ypatingai daug kenčiu nuo tų, kurie, būdami maži, naudojosi mano malonėmis ir savo sielą maitino mano Kūnu ir Krauju, užaugę gi paniekino mane, nes pasidavė kūno geiduliams ir juos aukščiau pradėjo statyti už mane. Jie, norėdami sau pataikauti, stengiasi užneigti mano buvimą visai arba bent altoriaus Sakramente. Tokiu savo mokslu, tokiais išvedžiojimais jie dar didžiuojasi ir niekina mano išpažinėjus, kur galėdami persekioja juos, varžo jų laisvę ir žudo. Iš tikrųjų, tie žmonės nori gyventi taip, kaip gyventa prieš mano atėjimą. Jie tokiais savo elgesiais įsmeigia į mano širdį skaudžiausį kalaviją. Neatsilieka nuo šių ir visi heretikai, atsitraukdami nuo mano įsteigtos Bažnyčios ir, ją niekindami, eina tiesiu keliu į pražūtį. Oi kaip liūdna ir skaudu man matant juos taip skurstančius ir merdėjančius! Oi kaip norėčiau aš juos išganyti, kaip norėčiau juos atvesti į išganymo kelią! Deja, jie nenori, jie bėga nuo manęs, labiausiai vertindami savo protą ir puikybę. Tie žmonės labiausiai mane kankina ir iš naujo kala ant kryžiaus.

Didelių žaizdų man daro ir tikintieji, mano sūnūs ir dukterys, kuriuos aš taip labai myliu. Tiek daug aš parodžiau pavyzdžių, kuriais

lengvai galima sekti, tiek daug aš iškentėjau, kad didesnius malonių turtus suteikčiau žmonėms! Bet jie... niekina viską. Jie neseka mano pavyzdžių, nes seka kūno geiduliais, nesinaudoja dvasiniais turtais, nes vaikosi žemiškuosius. Labiausiai žmonės mane žeidžia lauždami mano įsakymus. Rūdos, daviau tokius lengvus ir tiek maža įsakymų, bet žmonės laužo juos kiekviename žingsnyje, tarytum jie būtų sau pasistatę tikslu mano įsakymų laužymą.

Mano vardą niekina, valkidami jį kur visai nereikia, ypač kreivose priesaikose net šaukia mane melagystėms patvirtinti. Išniekinama

šventos dienos, kurias aš paskyriau savo garbei. Daviau šešias darbo dienas, o tik vieną septintąją pasilikau savo garbei. Bet štai, dažnai jos yra laužomos sunkiais darbais! Mano mylimieji jaunuoliai šventas dienas praleidžia nepadoriai šokinėdami. Įsteigiau Mišias, malonių šaltinį iš kurio žmonės galėtų semtis jėgų šiam gyvenimui gerai vesti ir amžinajam užsiimti. Kaip nenoriai jų klausoma! Šventadieniais su didžiausiu nenoru vos išklausomos Mišios, kitomis dienomis nematau jų bažnyčioje. Žmogų aš padariau savo buveine, todėl noriu, kad jis kuo dažniausiai su manim susivienytų. Kokį mažą skaičių matau prie savo puotos stalų! Negana to, mane priima net su sutepomis širdimis, kuriose yra apsigyvenusi piktoji dvasia. Ten mane bauriai išduoda. Priima mane dažnai be tinkamo prisiruošimo, arba priėmę nenori su manim pasikalbėti, bet bėga kuo greičiausiai iš bažnyčios prie savo kasdieninių užsiėmimų ir vėl grįžta prie blogų papročių. Visa tai drasko, kaip erškėčiais, mano Širdį.

Mažai naudojasi žmonės išpažintimi, malda ir kitais dvasiniais turtais, kuriuos aš jiems savo Krauju įsteigiau. Artimo meilė, mano taip išaukštinta, yra užmiršta. Broliai, kaimynai, artimieji mušasi, barasi, visai neklausydami mano balso: — mylėk artimą, kaip pats save.

Aš daviau pavyzdį savęs susivaržymo, bet žmonės paleido savo geidulių pančius. Neskaistybės plinta po visą pasaulį. Skauda Širdį.

Mokiniai iš Emaus laužyme duonos pažino Kristų. Šiais laikais Kristus daug gali nusiskusti, kad nė iš Ostijos laužymo daugelis Jo nepažįsta!

kad mano tvariniai žmonės — virsta gyvuliais. Vagystės, melagystės ir kitos nedorybės plinta kas kart labiau tarp žmonių. Puikybė užvaldė mano sūnų širdis ir juos apakino, nes jie nebemato mano didybės. Rodos, kad niekas nebeatsimena mano gimimo kūtelėje gyvulių tarpe ir paslėpto gyvenimo Nazarete. Turtai apglėbė žmonių širdis, rodos, kad aš nebūčiau buvęs beturtis ir visų apleistas!

Daug galėčiau priskaityti dalykų, kuriuose žmonės niekina mano kančios nuopelnus, gerumą, gailestingumą ir smarkiai žeidžia mano Širdį, bet ką padės tas skundimasis, jei žmonių širdys yra kietesnės už akmenis ir nenori nė klausyti mano balso. Mano Širdis yra jau prisipildžiusi skausmų. Nors vienas žmogus paklausytų mano balso ir paliautų žeidęs mano Širdį, didelį džiaugsmą man padarytų.

Todėl aš kreipiuosi į visus, kurie dar turite širdį, kurie suprantate mano skausmus, kad nustotumėte mane žeidę ir kad atiduotumėte man savo meilę, savo širdį. Aš jums gausiai atlyginsiu. Jei aš prižadėjau atlyginti už stiklą šalto vandens, paduoto vargšui mano vardu, tai juo daugiau atlyginsiu už teikiamą man garbę. Ir prašau jūsų, kad darytumėt kuo daugiausia gerų darbų atlyginimui mano Širdžiai už netikėlių, heretikų ir kitų nuo manęs atsitraukusių žmonių man daromus įžeidimus. Tada bus maloniau ir man gyventi tarpe jūsų ir jūs, gavę iš manęs daugiau malonių, kančiau pernešite žemiško gyvenimo vargus ir turėsite daugiau džiaugsmo mano karalystėje. Aš ką prižadėjau, ištesėsiu.

Buteikis.

Sugrįžtu.

Su alpstančia širdžia sugrįžtu, o Meile,
Pas Tave, kaž kur ir kaž ko beklajojęs...
Dienų vakarykščių man gaila, vai gaila!
Atleisk... — aš kruvinom ašarom, pas kojas
Tavąsias, maldauju, o Meile!..

Prisimenu klaidą — ir siaubas nupurto
Mane, lyg agonijoje būčiau mirimo
Be Angelo Sargo... Tiek prarasta turto! —
Meldžiuosi... — Krūtinėje audros nurimo...
Vėl sieloje Aukuras Meilei liepsnoja!..

Laimingas aš vėliai, o Meile, sugrįžęs
Pas Tave!.. Džiaugsmu vėl širdis man suvirpo,
Vos pažvelgei jojon, Dievuliau, nuo kryžiaus...
Vos Saule tapai man! — ir naktys sutirpo
Užgédintos žvilgsnio vienintelio Tavo,
O Meile!..

Ant. Sležauskas.

Vienas pamaldus atsiklaupimas

Vyskupas Mermillod atvertė vieną protestantę ponią, pats apie tai nieko nežinodamas.

Mermillod buvo dar kapelionas Ženevoje. Kas vakarą jis aplankydavo Švenč. Sakramentą, patikrindavo, ar bažnyčios durys gerai užrakintos, ir aprūpindavo amžinąją ugnį.

Prieš išeidamas iš bažnyčios jis valandėlę meldavosi ant altoriaus laiptų gražiai atsiklaupdavo ir pabučiuodavo žemę, kad išreikštų savo ypatingą pagarbą Švenč. Sakramentui.

Vieną vakarą vėl buvo padaręs pagal savo paprotį. Atsikeldamas pastebėjo, kaip klausyklos durelės atsivėrė ir išėjo viena aukšto gimimo ponia.

— Ko jūs norite taip vėlai šioje bažnyčioje, ponia? — paklausė rimtai kapelionas.

— Aš esu, kaip žinote, protestantė. Aš išklausu pamokslų, kuriuos jūs laikote šios gavėnios metu apie tikrąjį Jėzaus Kristaus altoriaus Sakramentą buvimą. Jūsų įrodymai įtikino mane, šį mokslą esantį teisingą. Bet vis tik vienas abejojimas liko dar: ar ir pats pamokslininkas kunigas tiki tai, ką jis moko kitus? Dėl to aš atėjau šį vakarą į bažnyčią pasitikrinti, ar jūs, vienas būdamas prieš altoriaus Sakramentą, taip pasielgsite, kaip žmogus, kuris tiki Dievą tikrai čia esantį. Aš pasiryžau atsiversti, jeigu jūsų pasielgimas atitiksias žodžius. Dabar aš pamačiau jūsų pagarbos pilną pasielgimą — ir aš grįšiu katalikų Bažnyčion.

Bažnyčioje nesikalbėk!

Kunigaikštis Cordė, protestantas, dalyvavo kartą katalikų pamaldose. Nuobodžiaudamas manė pasikalbėti truputį su savo kaimynu. Tas buvo kaip tik kunigų seminarijos klierikas.

— Na, sakykite man, ko jus ten moko seminarijoje?

Klierikas tyli. Manydamas, kad seminaristas jo nesupratęs, kunigaikštis kartoja savo klausimą antru ir trečiu atveju. Galų gale klierikas duoda atsakymą aukštam ponui. O koks tai buvo atsakymas?

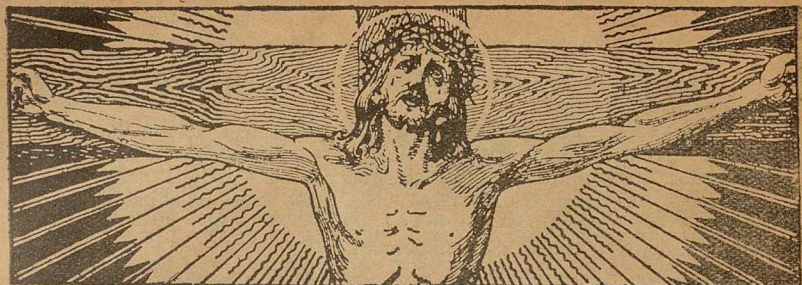
— Mus moko bažnyčioje tylėti!

Kunigaikštis, išmintingas žmogus, nesupyko, bet sakė jam ramiai:

— Ačiū už žodį, aš pasimokysiu iš jo.

Dar griežčiau atkirto viena ponia prancūzų imperatoriui Napoleonui I. Vieną rytą jis turėjo skubiai kalbėti su ta ponia. Girdėjęs, kad ji esanti bažnyčioje ir klausanti šv. Mišių. Napoleonas tiesiog įėjo į bažnyčią ir sako jai balsiai, kad turis būtinai dabar su ja pakalbėti vieną svarbų reikalą. Ponia ėmė imperatorių už rankos sakydama: Čia negalima kalbėti, bet reikia klausyti šv. Mišių; tylėkite ir atsiklaupkite!

Napoleonas klausio, atsiklaupia ir išklauso iki galo šv. Mišių. Paskui tyliai išeina su ponia ir sako jai lauke: „Ponia, tokie išmintingi žmonės kaip jūs, ateity turės turėti tikybinę laisvę!

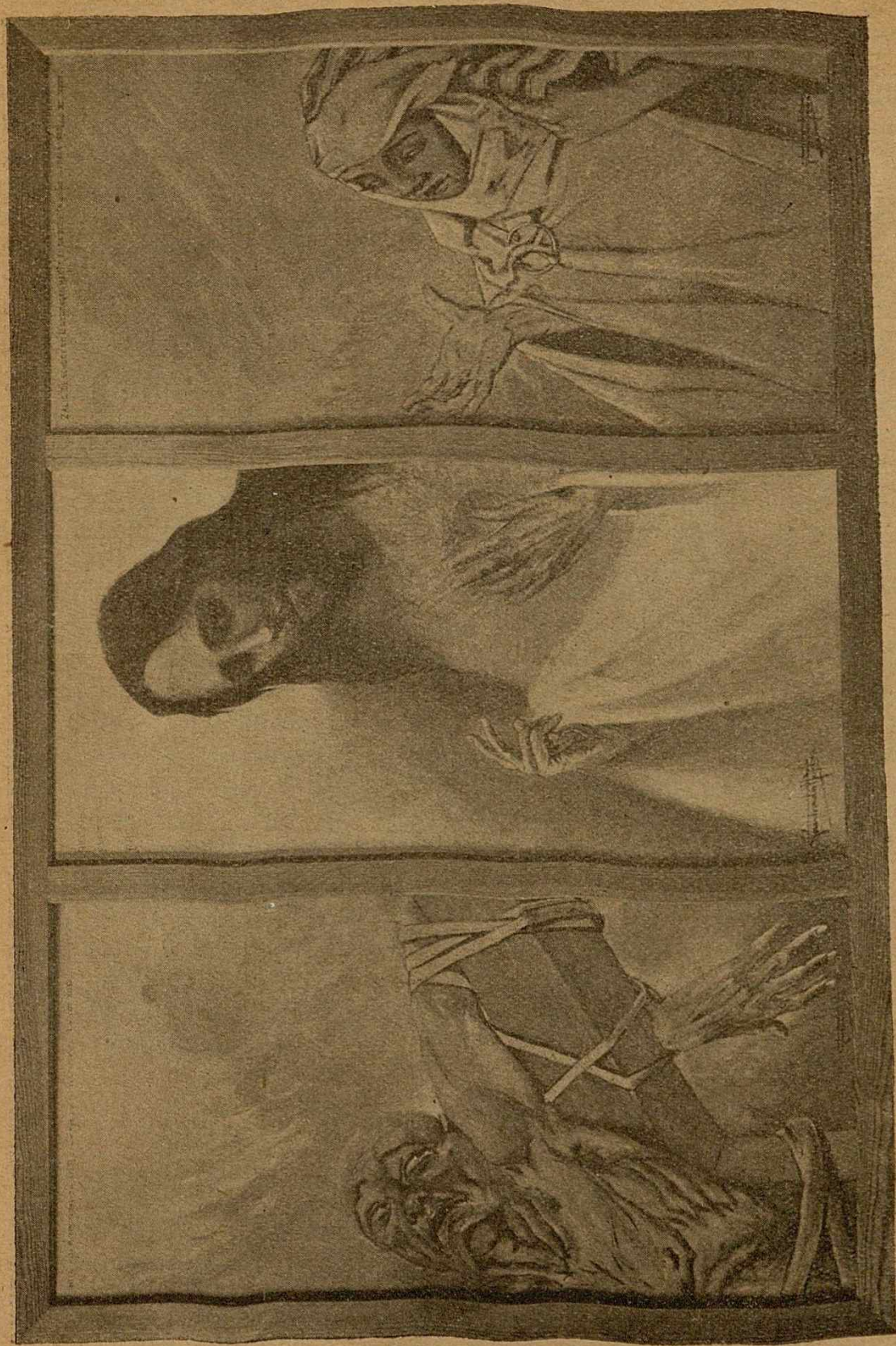
Jėzus ant kryžiaus

(Iš Onos Emmerik regėjimų).

Prikalus Kristų ir pakėlus kryžių aukštyrą, iš Jėzaus erškėčiais apvainikuotos galvos tekėjo kraujo srovės; taip pat kraujo srovės bėgo iš perversių rankų ir kojų. Panaktiniai paėmė kopėčias ir palypėję atrišo virves, kuriomis Kristus dar tebebuvo pririštas prie kryžiaus medžio, kad statant kryžių nuo svorio nenutruktų rankos vinių vietose. Prasidėjo dar didesnės kraujo plūdimas. Visi skausmai buvo atnaujinti, jie baisiai vargino Jėzų, kuris nebegalėjo laikyti savo galvos, ir ji nusviro ant krūtinės. Septynias minutes Jis visiškai nebeatgavo jėgų ir buvo apmiręs.

Aplinkui buvo trumpa tylą: Kristaus budeliai metė burtus, kam teks drabužiai; nuo bažnyčios aidėjo trimių balsai. Visi ten buvusieji buvo perimti skausmo ir susikrimitimo, o aš mačiau savo Jėzų, savo išganyką, pasaulio išganyką nesijudinantį, bėjėgi skausmuose ir žiūrėjau į Jį rimtai ir su didžiausia užuojauta; ir aš buvau arti mirties, ir norėjau labiau mirti, negu gyventi. Mano širdis buvo pilna skausmų kartumo, meilės ir kančios. Mano galva buvo kaip beprotė, dyglių ir erškėčių suspausta. Mano rankos ir mano kojos buvo įkaitusios. Per visus mano nervus ir gyslasėjo tūkstankiai skausmo žaibų. Jie kovojo mano kūne ir aš jaučiau dar didesnę kančią. Visa ši kančia buvo gi niekas kitas kaip tik meilė. Visa ta skausmų ugnis buvo naktį, kurioje aš nieko nemačiau, kaip tik mano ir visų sielų prikaltaį ant kryžiaus sužieduotinį. Žiūrėjau aš į Jį norėdama paguosti ir dejuodama.

Jo išvaizda: baisi erškėčių karūna, krauju užgriuvusios akys, veidas, plaukai, pravira burna... Veidą laikė nuleidęs ant krūtinės. Galvą galėjo pakelti tik su didžiausiu skausmu. Jo krūtinė buvo labai ištempta ir giliai alsavo, Jo pečiai buvo išdžiūvę ir smarkiai ištempti. Rankos buvo ištemptos ir ant jų laikė visą savo kūną. Čiurkšliais bėgo kraujas rankomis žemėn. Ištemptoje krūtinėje buvo didelis įdubimas, liemuo buvo išdžiūvęs ir laibas. Kaip rankos taip ir kojos buvo prikaltos ir išėjusios iš sąnarių. Jo sąnariai ir kaulai buvo tiek įtempti, kad galima buvo suskaityti visus Jo kaulus. Muskulai ir oda trūko nuo per didelio ištempimo. Kraujas bėgo iš kojų žaizdų kryžiumi žemėn. Visas Jo

Mistikės regėjimas.

kūnas buvo pridengtas žaizdomis, sutinimais ir paraudonavusiomis nuo smūgių vietomis. Iš sužeistųjų vietų karts nuo karto išsiverždavo kraujas čiurkšliai.

Vėliau kūnas pradėjo balti; žaizdų vietos nuo kūno mažėjo, nes per didelis kraujas nubėgimas naikino ir žaizdų žymes. Vienok Kristaus kūnas atrodė labai garbingas ir visiems padarė didelio įspūdžio. Taip Dievo Sūnus, amžinoji save paaukojusi mūsų išganytojaus ant kryžiaus meilė buvo neapsakoma. Jis ant kryžiaus buvo gražus, tyras, šventas būdamas Velykų Avinėlio kūne, kurį visą sudraskė dėl žmonių nuodėmių.

Sv. Panelės ir mūsų Viešpaties spalva buvo išblyškusi, kartais maišėsi kraujas. Darydamas daug kelionių Kristus buvo įdegęs saule. Jo krūtinė buvo gryna. Jėzus turėjo plačius pečius ir tvirtus rankų muskulius, keliai ir sąnariai buvo tvirti, kaip daug keliavusio žmogaus. Keliai rodė, kad Kristus ilgai mėgdavo klūpoti. Visi nariai buvo labai gražūs, harmoningi. Rankų pirštai buvo gražūs ir ilgoki. Rankos buvo kietos kaip darbininko. Kaklas buvo didelis ir tvirtas. Galva buvo harmoningai pritaikinta kūnui. Kakta aukšta, plaukai juosvi ir parudavę nuo saulės spindulių.

Dabar gi Jo galva buvo išpašyta, plaukai išdraikyti, aptekę kraujais. Kūne buvo žaizdų žaizdos. Krūtinėje aiškiai matėsi visi šonkauliai, oda vietomis trūko, kojos vinimis pervertos buvo šiek tiek sulenktos. Visas kūnas buvo baltas ištemptas ir susiaurintas.

Kryžiaus užpakalinė dalis buvo apvali, pryšakinė lygi ir kai kuriose vietose išskaptuota. Kryžiaus spalva buvo labai įvairi: vietomis juoda, ruda, pilka ir balzguna, kaip medžio ilgai gulėjusio vandeny.

Latrų kryžiai buvo labiau neapdirbtos medžiagos: nenušaityti, su žieve. Latrų kryžiai stovėjo iš Kristaus kairės ir dešinės, atstumo buvo tiek, kad galėjo tilpti vienas raitelis. Latrai žvalgėsi ir kybojo šiek tiek žemiau. Latrai meldėsi ir kartais sakydavo Kristui vieną kitą paniekos žodį. Ypačiai kairiojo latro išvaizda buvo labai baisi. Jis buvo visų blogiausias piktadaris; jis vis keikėsi ir išjuokė Kristų. Kybojo latrai ant kryžiaus ir pamišėliai grieždami dantimis, sutinę ir baltus kėntėdami. Jų veidai buvo rudi; lūpos buvo paraudonavusios nuo gėrimų ir nuo kraujo. Akys buvo sutinusios. Jie staugė ir rėkė. Gesmas keikė vinis, kryžių. Virš galvų prikalti medžiai spaudė jų galvas. Jie raitėsi iš skausmo. Kojos buvo nulenktos ir keliai pakili.

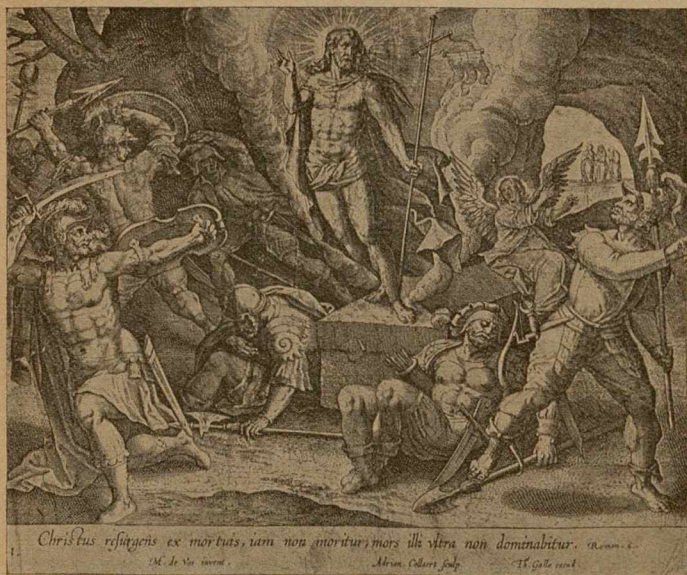
O Širdie mano Viešpaties,
O auka meilės divinal —
Tu mus šešelyje mirties
Dar guodi meile amžina.
Tu džiaugsmas žemės ir dangaus.
Trejybei kvapas įstabus.
Saldybe vargstančio žmogaus
Linksmybe verčianti vargus.

Linksmybė Tėvo amžina
Širdie vien meile deganti
Garbė Trejybės divina —
Jos širdį meile žavinti.
Širdie Sūnaus dangaus skaišti
Buste Tu Dvasios įstabus,
Širdie Tu dieviškai graži,
Mūs širdžių laimė — mūs dangus.

Vynmedžio Šakelė.

Kristus laisvas...

Sutrūko mirties pančiai! Kristus laisvas! Alleluja! Pergalēta nuodēmē, pergalētas pasaulis, pergalētas velnias. Išsigando Kristaus priešai, nudžiugo draugai. Kristus kēlēsi garbingas! Užvakar dar buvo skausmuose, rankas, kojas vērē vīnys, galvā badē dygliai, šonā draskē jietis, kūnā dengē kraujas... Šiandien laisvas! Rankos kojos spindi, galvā supa šviesa, širdis žēri liepsna, kūnas žiba garbei Alleluja! Kristus kēlēsi! Ateis laikas ir mes kelsimēs. Nebijokim pikto priešo. Mūsų Vadas jau gyvuoja Alleluja!

Kristus kēlēsi..

Kristus kēlēsi! Kristus kēlēsi..
 Dangiški balsai jau girdis.
 Džiaugsmo, laimės spindulėlis
 Vėl žmonių gaivina širdis.

Kristus kēlēsi.. Ne svajonės,
 Bet tikrybė supa mus..
 Kristus kēlēsil — Ei, žmonės,
 Prisikelkite ir jūs!..

Kristus kēlēsi! Aukso rytas
 Žemę gėlėmis nuklojo
 Naujas kelias mums nušvitęs
 Tiesiai vedamas į Rojų.

Kristus kēlēsi.. Rojaus vartai
 Atsivėrė — ir tenai
 Mes su angelais jau kartu
 Jam tarnausim amžinai...

Myk. Linkevičius.

Geriau kryžius negu džiaugsmas

Kiekvienas iš mūsų gali gauti aukščiausią malonę, kuri yra dar aukštesnė ir už dvasios regėjimus bei džiaugsmus. Ši aukščiausioji malonė yra taip pat visiems prieinama. Ji paslėpta — kryžiuje. Apie šią malonę mums daug ką sako šių laikų mistikė — artima Dievo ir ir Jo Apvaizdos regėtoja — Motina Klara Moes.

„Aš visada laikiau ir laikau kančias didžiausiomis malonėmis, kurias gerasis Dievas man gyvenančiai yra suteikęs. Kančias statau už viską aukščiau. Kančiomis apdovanojo mane Kristus. Jei Jis duotų man pasirinkti kančių ar ypatingų malonių, tai aš imčiau tik kančias. O begalinė kančių paslaptis, į kurią galiu įsigilinti! Tave branginu už viską labiausiai. Aš jokios svarbos ir jokio pamėgimo nededu ir nerodau malonėms, bet už tat jums, mano kentėjimai, duodu didžiausios svarbos ir mėgstu jus; tik, jūs, kentėjimai, neturite vyliaus ir apgaulės savyje. O palaimintos tos rankos, kurios man surengt Kryžių, padavėt man jį nešti iki užges paskutinis mano gyvenimo žiburėlis.

Taip iš tikrųjų žemėje niekas negali būti laimingesnis kaip tie, kurie priišti prie meilių, saldžių, švelnių, kilnių kryžiaus kančių. Nelaimingi tie, kurie nepažįsta kryžiaus ir kančių laimės. Kaip gi aš laiminga esu taip artimai susijungusi su kryžiumi! O Viešpatie, jokios kitos malonės Tavęs neprašau, kaip tik kančių malonės, malonės būti visumet kančiose ir prispaudime. Tegu Tavo šventoji valia dalina kitiems dangiškas saldības ir suraminimus, man gi Viešpatie suteik, kad savo kančiomis būčiau Tau panaši! Atimk nuo manęs suraminimo ir saldžios paguodos valandas, pakeisk jas kančiomis ir prispaudimo valandomis. Aš jau senai patyriau, kad tik per kančias galima aukščiausiai pakilti ir arčiau regėti Dievą, jungtis su Juo. Aš kiekvienai sielai norėčiau pasakyti garsiai, kad ji pamiltų kančias ir su džiaugsmu priimtų iš mūsų Išganytojo rankų, nes kančios slepia savyje didžiausius turtus. Iš tikrųjų jei žmonės pažintų kančių vertę, tai visi turėtų šventą pavydą tiems, kurie sunkiausiai kenčia.

O malonus saldusis kryžiaus! Kas gi tavęs gali nenorėti, kaip tik pažįsta visus tavyje slepenčius turtus ir tikras brangenybes!“

Šiuose žodžiuose atsispindi ta nuomonė, kurią turėjo mistikai ir šventieji apie kančias. Kartais mūsų maldos, prašant mistiškų malonių, būva neišklaustos, bet užtat kančios mums atviros. Kančių ilgesys ir troškimas sekti Jėzų ant Kalvarijos kalno lengviausiai padeda jungtis su Dievu. Kančiose pastebimas ir maldų greičiausias išklauskymas.

Sv. Katarina Senietė, kurios šventė balandžio mėn. 30 d., taip pamylėjo kančias, kad Viešpačiui parodžius du vainiku garbės ir erskėčių ir paklausus, ką pasirinksianti, ji be jokių svyravimų ištiesė rankas prie erskėčių vainiko, o į garbės ir žiūrėti nenorėjo. Ji gerai suprato, kad gėda būtų imti garbės vainiką, kada jos mylimas Viešpats turi erskėčių. Argi būtų gražu, kad nuodėmingas žmogus garbe spindėtų, o Kristus paniekintas, pastumtas, išjuoktas, kvailu palaikytas stovėtų? Ne! Mylinti siela to negali pakelti, dėl to, nori ir trokšta su kenčiančiu kentėti, o visą džiaugsmą ir garbę atideda po mirties.

Myllmoji dukte, katrą vainiką pasirenki?
(Šv. Katarina Sen. 30 balan.).

T. Juozo Belecko S. J.

Šv. Ignacas Lojola

(Jėzaus Draugijos Įsteigėjas).

III Skyrius.

Ignacas apleidžia tėviškę. Pirmasis „Suscipe“.

Jau išaušo 1522 metų pavasaris. Ir Ignaco sieloj viskas atgimė, atbudo. Dvasios gyvenimas jau žymiai sutvirtėjo, ateities planai jau apsvarstyti, sveikata gi visai pasitaisė. Nenuostabu, kad Ignacas tada jau ėmė rimtai galvoti, jog laikas pagaliau apleisti tėvų namus ir siekti pasitaisyti siekinius. Apie tą jis norėjo pirma pasakyti namiškiams, ypač broliui Martynui, kurs tada jau buvo šeimos galva. Pily jau senai visi matė Ignaco persimainymą ir neabejojo, kad jis pradės naują gyvenimą. Apie tą visgi Ignacas jiems nesakė nė žodelio.

Vieną dieną pasikvietęs savo vyresnįjį brolių į šalį pranešė: „Žinai, Broliuk! mano sveikata visai pasitaisė. Apie tai žino ir Najeros hercogas. Man rodos, reikės greitai man jį aplankyti. Todėl šiomis dienomis manau galutinai atsisveikinti su Lojola“. Najeros hercogas tuo laiku gyveno Navarete, miestely netoli Onato, kur buvo nutėkėjusi Ignaco sesutė.

Šis Ignaco pranešimas nedaug nustebino Martyną, nes vieną kartą Ignacas šiaip ar taip atsisveikins su Lojola. Tačiau kita mintis jam nedavė ramybės, tai — Ignaco ateities darbai jį kankino. Martynas, aišku, neabejojo, kad Ignacas apleidžia tėviškę ne vien, kad nori aplankyti Najeros hercogą. Jis ėmė mąstyti, ar tik jo brolis dabar visai su jais neatsisveikins. Ką toliau Ignacas žada veikti, tas liko jam dar mįslė. Todėl, būdamas šeimos galva, jis turėjo teisę įsikišti ir į brolio ateities reikalus ir, jei reikės, jį perspėti, kad jo užmanymai nekenktų visos giminės garbei. Progai pasitaikius, jis išdėstė Ignacui visą tą dalyką, net primindamas jam apie Ignaco garbingą ateitį kareivijoje. „Esi drąsus, gabus ir vikrus“, tęsė susirūpinęs, „dvare tave visi gerbia, tauta tau palanki, esi prityręs karo dalykuose; amžius ir didelės, jaunos jėgos žada tau puikią ateitį. Nejaugi to viso atsisakytum? nejaugi tu panorėtum mūs pažeminti? Atmink, kad mūsų giminės garsas pakilęs. Galėtum jį pakelti dar aukščiau. Aš esu senesnis, įtaka gi tu mane žymiai pereini. Todėl prašau tave, rūpinkis savimi ir neapsilink tokių dalykų, kurie ne vien išblaškytų mūsų gerus norus, bet ir aptrauktų mūsų vardą migla“.

Ignacas ramiai ir su pagarba klausėsi tų brolio paaiškinimų. Antras balsas pasakojo jo širdy jam kitką. Šis gi buvo jau galingesnis, jis senai nulėmė jo ateitį. Vieną dalyką Ignacas atsakydamas prižadėjo: „Užtikrinu tau, niekada nepamiršiu mūsų giminės vardo ir kad nieko nedarysiu, kas šitą vardą neatitiktų ar jam nebūtų garbinga“. Po to Martynas kiek nusiramino. Ignacas gi linksmai rengėsi į kelionę. Susitvarkęs daiktus, pasiėmė medinį kryželį, švenč. Panelės paveikslėlį,

rodantį Mariją perversa širdimi, ir aną rankraštį, kurį parašė ligos metu. Tai buvo visas ateities turtas Ignaco iš Lojolos.

Atėjo atsisveikinimo diena. Liūdnumo debesys apsupo Lojolos pilį. Ignacas širdy linksmas, riteriškas, tvirtas pasiryžime. Ištiesęs visiems ranką skubiai atsisėdo ant asilaičio ir jaunesniojo brolio lydimas, pasuko į pilies vartų pusę. Ilgai dar stovėjo visi namiškiai prie vartų, sekė akimis ir mosavo rankomis lydėdami išjojančią riterį, kurs jau daugiau gal čia nebegrįš, kurio nebelinksmins nei jų herbai, nei ruimingos, tvirtos pilys, nei žvangą šarvai. Vienintelį herbą Ignacas pasiėmė su savim, tai — riterio basko kraulį ir savo kilnią, galingą širdį, kuri jį vedė prie Kristaus meilės. Todėl drąsiai viską apleido ir nūn traukia į kitą gyvenimą.

Pirmiausia abu raiteliu jojo į Onatą. Čia Ignacas norėjo aplankyti savo sesutę. Pakeliui, prie Alono kalniuko, prijojo vieną pranciškonų vienuolyną, stovintį prie žymios švenč. Paneles šventovės. Ateinančią naktį abu nusprendė praleisti vienuolyne. Ligoj patyręs iš Marijos tiek malonių, Ignacas norėjo, gavęs progos, jai už tai atsidėkoti. Visą naktį meldėsi švenč. Paneles koplytėlėj. Aišku, per tą laiką apkalbėjo savo ateities reikalus, pavesdamas juos Marijos global. Be abejo, Dievo Motina bus ir čia tinkamai pagudusi savo riterį. Nors Ignacas apie šitos nakties įvykius vėliau nieko nepapasakojo, bet apie visą galima iš to spręsti, kad jis dar po 22 metų su dideliu malonumu kalbėdavo apie tos nakties maldą. Nuo tos nakties Ignacas ėmėsi atgailos. Marijos meile degdamas ant rytojaus ragino ir savo brolių mylėti ir uoliau garbinti Dievo Motiną.

Ateinančią dieną pasiekė Onatą. Trumpai aplankęs sesutę ir palikęs pas ją brolių, išjojo pas Najeros hercogą į Navaretą. Ten aprūpino kai kuriuos reikalus, visus jam priderančius pinigus užrašydamas Arranzazos švenč. Panelės paveikslo atitaisymui. Dabar galėjo tęsti savo tikrąją kelionę. Pirmiausia manė vykti į Barcelonos uostą, o iš čia plaukti Šv. Žemėn. Negalvodamas koja, asilaitį dar pasilaikė.

Pakeliui iš Najeros į Barceloną randasi Montserrato miestelis, pragarsėjęs savo Dievo Motinos šventove, į kurią kasmet suplaukdavo šimtai keliauninkų iš visų Ispanijos kampų. Vienuoliai benediktinai rūpinosi šventovės išlaikymu. Todėl ir Ignacas negalėjo neaplaukinti tos garsios vietos. Iš antros pusės, jis norėjo vienuolyne aprūpinti ir savo dvasios reikalus, pasitarti su prityrusiais vienuoliais. Be to čia ryžosi galutinai apsirengti Kristaus kareivio šarvais, o prie Marijos kojų sudėti ir amžinos skaistybės įžadą.

Ir jis vėl paskendo mintyse. Mąstė apie nuodėmių šlykštumą, apie atgailą, Dievo gerumą ir apie ateities reikalus. Jis degte degė Dievo meile ir noru, kuo greičiausiai imtis darbo, didelių veiklų nuveikti Dievo garbei. Apie dorybes jis nieko nemąstė, nes apie tai mažai teišmanė. Žinodamas, kad šventieji smarkiai atgailavo, tai ir jis savo ateitį ryžosi pradėti atgaila ir metavone.

Prijojęs Ignatodo miestelį, visai nebetoli nuo Montserrato, nusipirko naujus šarvus. Mat, iki šiol dar jojo riterio drabužiuose. Veikiai

suprato, kad vykstant į Palestiną reikės išigyti keliauninko drabužiai, o ypač jam kaip atgailaujančiam. Nusipirkęs aštrios ašutinės medžiagos, liepė tuoj pasiūti drabužius. Teisingiau sakant, tai buvo skarmalas, maišas, o ne drabužiai. Batų vietoj nusipirko vyžas, puikaus riterio diržo vietoj — geležinį retežį, paskui bizūną plakimuisi ir ilgą medinę lazda. Štai kas bus nuo to laiko Ignaco šarvai. Prisirišęs juos prie balno, linksmi traukė kalnų į Montserratą.

Montserratą yra nedidelis, bet labai gražus miestelis. Kalnuotos apylinkės, puikūs kalnų miškai ir žymios šventovės sutraukia čia daug keliauninkų. Visas miestelis išsitiesia aukšto kalno šone, ant kurio viršūnės stovi senas benediktinų vienuolynas. Prie paties kalno šono stovi graži gotiško stiliaus bažnyčia, kilusi iš 1460 metų. Iš visų apylinkės pusių ji matosi, nes, būdama ir taip aukšta, stovi dar ant didoko kalno šono. Iš miestelio, kurs, kaip matėme, išsitiesia kalno šone, akmeniniais, olose įrengtais laiptais, galima užlipti ant kalno viršūnės. Išlygintojo plotmėj čia išsitiesia didokas benediktinų vienuolynas su atskirais vienuolių kambarėliais, kurių skaičius tada siekė penkiolikos. Kad ir buvo anais laikais ydų, vienuolyno dvasia buvo dar skaltė.

Montserrate susitiko Ignacas su žymiu benediktinu Tėvu Chanonu. Jis ir buvo pirmasis žmogus, kuriam Ignacas papasakojo apie savo planus. Todėl Chanones jam patarė atlikti išpažintį iš viso gyvenimo ir tada Dievui padedant dirbti Jo garbei. Tuo prasidėjo pirmieji dvasiniai pratimai. Gavęs ramų, nuošalų kambarėlį, Ignacas galėjo lengviau ir su didesniu atsidavimu susitelkti. Toks gyvenimas jam labai patiko. Nenuostabu, kad čia nė saiko neberado. Visą dieną išbūdavo dvasios susitelkime, be to, skaudžiai save plakdavo, pasninkaudavo ir trumpai naktį temiegodavo. Visa tai tęsėsi tris dienas. Pamatę savo svetį taip meldžiantis, taip nusižeminusį, atgailaujantį ir pamaldų, kiti vienuoliai praminė jį Tėvu Ignacu. Šis vienuolių nusistebėjimas pakilo jiems sužinojus, kad Ignacas norįs apleisti pasaulį ir aukštą giminę. „Tėve Ignace!“ klausė kartą jį tūlas vienuolis, „Ką manytų jūsų namiškiai, sužinoję apie tokią jūsų atgailą?“ — „Geriau įeiti į dangų viena akimi, kaip abiem degti pragare“, skambėjo atsakas.

Atėjo išpažinties diena. Gaudžiai verkdamas Ignacas prisitartino prie nuodėmklausio ir jam perskaitė visas savo gyvenimo silpnybes ir nuodėmes. Tas įvyko kovo mėn. 24 dieną. Ateinančios dienos rytą švenč. Panelės Apreiškimo šventėje, pasiryžo priimti šv. Komuniją.

Naktį prieš šią šventę mūs riteris sumanė atlikti naują riterio tarnybą. Kažkur knygoje buvo skaitęs, kad riteriai naktimis duotu ženklui atskeldavo ir apsišarvavę budėdavo. Panašiai norėjo budėti ir Ignacas didelės šventės naktį Marijos ir Dievo garbei. Apsivalęs nuo nuodėmių, jis troško save ir savo šarvus paaukoti Dievui. Tai buvo naktis, kurioj Ignacas padarė pirmąjį „suscipe“ — priimk.

Jau ėmė temti. Vienuolynas paskendo vakaro kalnų rūke, visoj apylinkėj užviešpatavo prietema. Ir vienuoliai išsiskirstė po savo kambarėlius rengėsi gulti. Tik Dievo Motinos kopyltelėj, prieš šventę dai-

liai papuoštoj, žybtelėjo šviesa ir nakties tamsumoj pasirodė išblyškęs, barzda apžėlęs riterio Ignaco veidas. Jo puikūs šarvai žibėjo ant sulinkusios krūtinės, suspindėjo kalavijas prie jo šono. Rankoje laikė didoką ryšulį. Prieangėj sustojo ir ėmė rėdytis. Apsivilkė maldininko drabužiais, Ignatodoj nupirktais, apsiavė vyžomis, į ranką pasiėmė ilgą lazda. Taip apsiirengęs žengė prie Marijos altoriaus ir ant jo uždėjo savo blizgantį kalaviją. Tai buvo pirmoji riterio auka. Savo kalaviją pavedė Dievui, o pats pasiėmė lazda. Pasaulio šarvai tepriklauso Dievui ir Marijai, jų pagalbos remiamas įžengė į naują savo gyvenimo laiką. Visą naktį Ignacas budėjo prie altoriaus, meldamasis, prašydamas savo Ponios užtarymo ir paramos. Savo brangius šarvus dovanėjo elgetai, kurį sutiko prie vienuolyno.

Ryto metą, laike šv. Mišių, Ignacas priėmė šv. Komuniją. Tą pačią dieną atsisveikino su T. Chanones ir Marijos šventove. Asilaitį paliko vienuolynui. Išgyvenęs toj ramybės vietelėj tris dienas, lazda rankoj, apsirėdęs savo skarmalais, Ignacas traukė laiptais žemyn į Montserratą. Koks skirtumas! Prieš kiek laiko tuo pačiu keliu traukė puikus blizgąs riteris, o dabar... lyg koks valkata.

Tačiau Ignacas buvo linksmas. Laimė pripildė jojo krūtinę. Aišku, pasauly būdamas to nebūt supratęs. Bet per ilgai ieškojo pasaulio ir jo garbės.

Nors keisti buvo Ignaco apdarai, tačiau juose galima buvo pažinti riteris. Jo puikus, kilnus pastelgimas, graži kakta, veido bruožai iš davė jo aukštą kilmę. Todėl keliaudamas daugiau ėjo mažais keliais.

Sv. Ignacas sargyboje prie Marijos altoriaus.

Tai buvo nesenai

(Tikras atsitikimas).

Vieną kartą sėdėjo suvargęs karo kapelionas savo kambaryj. Stalga atsidaro durys ir įeina vienas aukštas karininkas. (Šitas karininkas buvo pravoslavų tikėjimo).

Įėjęs tuoj pasakė kapelionui:

— Tėve, aš pasižadu tapti kataliku.

Karo kapelionas labai nustebė, nes niekad nemanė, kad šitam karininkui gali rūpėti katalikų tikėjimas.

— Stebiuos, iš tikrųjų — pasakė kapelionas — kaip Tamsta prie to prieini?

— Mielas Tėve, — atsakė karininkas — jau senai išmokau gerbti katalikų Bažnyčią. Vieno mano tarnystės draugo pavyzdingas gyvenimas privedė mane prie to, kad pradėjau tiesiog studijuoti katalikų Bažnyčią.

Man teko su tuo minimu draugu būti sykiu fronte. Kada buvo baisios ir pavojingos kovos — reikėjo stebėtis jo ramiu drąsumu. Kada gi nuo fronto pasišalinom, jis eidavo bažnyčion, sekmadieniais klausydavo šv. Mišių ir eidavo prie šv. Komunijos.

Įsitikinau, kad tikėjimo praktikavimas jam daug padėjo. Jo geras pavyzdys ir jo vyriškos dorybės taip į mane paveikė, kad pradėjau skaityti knygas, nagrinėjančias katalikų tikėjimą. Robertas (to draugo vardas) nieko nežino apie mano apsilankymą pas Jus. Jam nesisapnuoja, kad jo pavyzdys privedė mane prie pasiryžimo tapti kataliku. Tikėjimas, kurs padaro tokius vyrus, kaip Robertas, turi būti tikras tikėjimas. Tiesa, susitikdavau ir anksčiau su dideliais vyrais. Šie irgi save vadindavo katalikais, bet — jie nėra Bažnyčios garbė. O, jei jie būtų buvę tikri katalikai senai jau aš būčiau tikro tikėjimo išpažinėjas!..

Prierašas. Iš šio atsitikimo matome, ką reiškia pavyzdingas gyvenimas. Po mirties pamatysime, kiek sielų bus išganytų gero pavyzdžio dėka, bet vėl taip pat pamatysime, kiek sielų piktintojai pradžė per savo blogą elgesį. Dėl to nesigėdinkime būti geri katalikai, tuo priduosime drąsos ir kitiems. Kiek girdime pasiteisinimų, ką, girdi, aš čia pasninkausiu, melsiuosi, ar eisiu bažnyčion, kad ir kiti to nedaro.

Priešingai, tas, kuris gerai elgiasi ir pavyzdingai atlieka kataliko pareigas, nejučiomis užkrečia ir patraukia kitus. Žiūrėk, bitutė, kuri lekia nuo žiedo prie žiedo. Ji savo kojomis nešioja dulkeles, kuriomis užkrečia kitus žiedus ir tik per tai mes turime vaisių: vyšnių, slyvų, obuolių, įvairių uogų ir t.t. Nors bitutė apie tai nieko nežino ji renka tik medų. Taip geras katalikas, kuris dirba, ko Dievas reikalauja, taip pat nieko nežino, kad kiti užsikrėčia jo pavyzdžiu. O blogas žmogus irgi tik po mirties išsigąs pamatęs, kad jis buvo lyg toji bauri musė, kuri lekiodama nuo vieno žmogaus ant kito, nešiojo įvairias bakterijas ir užkrėtė šimtus nekaltų žmonių limпамomis ligomis!..

Mūsų inteligentai

Kokis gražus žodis — inteligentas!.. Jis kyla iš lotyniško žodžio: „intelligere, intelligens, intellectus“, tai yra, „suprasti, būti protingas, apsišvietęs“. Ir gražus, ir brangus, ir šventas žodis — inteligentas...

Rodos, kai pasakai — inteligentas, tai aplinkui pasidaro rimta, išdidi, gera. Tarytum, nepaprastas, didis žmogus, stačiai Dievo pasiųstas apsilanko ir stoja prieš mus...

Garbingas vardas — inteligentas!.. Prieš tą vardą nusiima kepurės, linksta galvos, iš tolo pasitinkama, toli palydima... Bet dar brangesnė to vardo prasmė! Kiek reikia mokslo išėti, kiek daug knygų perskaityti, kiek visa tai kainuoja, kol ramia sąžine galėsi vadintis inteligentu, kol tokiu kiti pripažins ir pavadins... O kaip sunku, nelengva išlaikyti, nepažeminti ir nepamesti tos Dievo dovanos, to vardo — inteligentas!

Visada būk mokytas, daug gerų knygų ir laikraščių skaitęs, nuolat laikyk save gerai tinkamai ir pavyzdinčiai, mokėk kiekvienam kas reikia pasakyti, žinok kur, ir kada kas reikia daryti, būk duosnus ir nesigailėk geriems tikslams aukų, o čia dar praktikuok tikėjimą, dorai gyvenk, būk blaivus — ot kaip sunku būti inteligentu...

Priešingai, neinteligentu būti labai lengva. Nesimokyk, gerų knygų neskaityk, neskubėk į darbą, darbe vis pritingėk, niekam nieko neduok, kišo nepamokyk, vargšo nesušelpk, bet skatiką praleisk visokiems niekniekiams, netinkamiems pasilinksminimams, kortoms... Dar nesuprask, ar nenorėk suprasti, kad yra Dievo ir Bažnyčios įsakymai, dėl to jų nepaisyk, nesilaikyk, neik bažnyčion. Dar daugiau. Nepaisyk Aukščiausiojo Inteligento, kuris yra amžinoji Išmintis ir begalinis Protas, Dievo Sūnus. Nežiūrėk, kad Jis yra tavo keliu ir pavyzdžiu, žodžiu, — neinteligentu būti labai lengva!

Todėl Dievo Išmintis tik tuos išrenka ir paskiria būti tikrais inteligentais, kurie paskui nieku būdu Dievo neapvils ir žmonių nesu-klaidins.

O tokių Dievo pripažintų inteligentų yra mūsų Tėvynėje, tik nelabai daug. Bet vis tik yra.

Taigi garbė Jums, mūsų gerbiemieji inteligentai, sveiki mūsų vadai, mūsų pasišventę darbininkai!

Jeigu jau pats Dievas paskyrė jums tą brangų vardą — inteligentai; jeigu mūsų Lietuva jums tą vardą patvirtino, tai mes visi ištikimi Dievui ir Lietuvai žmonės piliečiai jus sveikiname ir didžiai gerbiame. Pasitikim jūsų žodžiais ir darbais.

Inteligento vardą Dievas skiria žmogui trimis sąlygomis.

1. Pirmiausia, kad tas žmogus būtų tikintis, kad pripažintų Dievą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų ir kad būtų pažintys ir santaikoj su Aukščiausioju.

Gerb. inteligente, kodėl Tamsta turėtum Dievo nepažinti? kam Jį paniekindumei? kodėl su Dievu susikirstum ir imtumei kovoti?

Juk Dievas nieko bloga ir pikta nepadarė! Niekuo Tamstai nekaltas, nieko baisaus, kerštingo nežada ir niekuo Tamstos niekados ne užgavo, nežeidė, nepaniekino, neatstūmė. Niekadosi!

Priešingai, Dievas labai labai žmogų, ypač inteligentą, išaukština, myli ir gerbia, todėl inteligentui, būtinai reikia būti tikinčiu.

2. Antra inteligentams sąlyga, tai dorai gyventi. Už tą dorą gyvenimą nieko nereikia mokėti, o jis labai ir labai apsimoka.

Pirmiausiai, doras būdamas, ilgiau gyvensi, tikrai didžiules ir būsi laimingas net sulaukęs gilios senatvės. Kiekvienas pasakys: o! tai inteligentas, mokėjo susitvarkyti, pasinaudojo savo brangiu vardu ir laimingas, Dievo ir žmonių gerbiamas, susilaukė žilo plauko.

Doras būdamas, visada jausiesi sveikas, neturėsi ligų, nekainuos gydytojas, negaiši laiko sirgdamas, o galėsi sau pasidaruoti ir pasislėti ir pasidžiaugti Dievo duotu gyvenimu, gražiu pasauliu, mylima savo tėvyne Lietuva...

Kas dabar iš inteligentų panorėtų ir sutiktų be laiko, be reikalo atsigulti į ligos patalą, arba taip sau iš skausmo dantis sukandęs taisyti po gyvenimą ir keikti Dievą, pats save ir visus kitus ir kartais net gyvybę sau atsiimti?!

Doras būdamas, visumet Tamsta būsi ir gražesnis. Tikrai tikriausiai! Neapsitrauks veidas žemės dumbliu, o bus gražus, skaičius tikrai Dievo padaras ir atspindys. Neaptema akys tamsiais, gėdingais nusi-kaltimais, o žibės dangaus žiburiai. Neišblyks skruostai, nepamėlynuos kūnas iščiulptas, išvargintas, išgyventas, o bus sveikas, raudonas, pilnas sveikatos ir gyvenimo.

Mums patinka ir mes reikalaujame inteligentų dorų, sveikų, linksmų, gerų ir laimingų! Tokius mes sveikiname ir gerbiame.

3. Trečioji sąlyga inteligentams: tai meilė. Reikia mylėti taip vadinamus „prastus“ žmones — prasčiokus, sermėguočius, bemokslus.

Visi žmonės yra artimi, visi vieno dangaus Tėvo vaikai, visi lietuviai — broliai.

Tamsta daug žinai — tai „prasčiokui“ kas tinka papasakok. Nusi-manai — tai savo tamsesnį brolį pamokyk, paguosk, patark, pradžiugink.

Teisingiau moki gyventi — tai ir kitą apsaugok nuo klaidžiojimo, užvesk ant gero kelio, padaugink jame gyvenimo pilnumą.

Supranti, kas žmogų kuria, kelia aukštyrą ir laimina, tai duok to žmogui, patark, nurodyk vietą, laiką, vertę, saiką. Žinai, kas žmogų skriaudžia, naikina ir marina, tai drausk nuo to, prašyk, įtikink ir net bausk...

Meilė tai, sakysime, yra tokis dieviškas vainikas, kuris visus žmones, visus lietuvius ir inteligentus ir „prasčiokus“ sujungs ir suglaus į vieną Dievo globą ir Lietuvos tėvynės džiaugsmą.

Žmonės „prasčiokai“, vyžuočiai ir sermėguočiai supranta, kas juos myli ir šimteriopai atsilygina, atsidėkoja už tai.

*

Duok Dieve, kad mūsų mylimoj Lietuvoj būtų daug gerų katalikų inteligentų. Kad inteligentai ir katalikiška liaudis būtų viena vieniausia meilingos Jėzaus Širdies šeima. Kad visus šildytų Jėzaus Širdies laikraščio skleidžiama ugnelė ir sušauktų visus inteligentus ir prasčiokėlius po galingojo Kristaus Karaliaus vėliava.

O Jėzaus Širdis džiaugtųsi ir laimintų visus brolius lietuvius...

Milžinas.

Trisdešimtas Eucharistijos Kongresas

Kartaginos Marija.

Kartagina, kurioje įvyks būsiamasis Eucharistijos Kongresas, gali teisingai vadintis Eucharistijos miestu. Bet Kartagina taip pat turi teisės būti Marjos žemė. Taip ją ir vadina mokslingas kunigas Delattre ne viename savo rašte, įrodydamas to vardo teisingumą, dokumentais paties to kunigo rastais Kartaginoje po žemę. Marmurai, švininiai padarai, iš įvairios spalvos akmenaičių sudaryti pašiiniai ir paveikslai, deginto molio lipiniai, stovylėlės, dabar tvarkingai jo sustatyti kardinolo Lavigeries Muziejuje. Jie pirštu prikišamai liudija, kad šiaurinės Afrikos didmestyje žmonės garbindavo Mariją pačiais pirmaisiais krikščionijos laikais.

Maldininkai, atvyksiantieji pavasarį gegužės mėnesyje į Kartagina pagarbinti Jėzų Eucharistijoje, pamatys ne vien žemę, senų kankinių krauju aplaistytą, bet pagarbins ir Mariją, maldingai susitelkę apie tas senovės liekanas, kurios liudija Marijos garbę.

Jau dabar visame pasaulyje yra paskleidžiama paveikslas, kuris turi visiems priminti būsimą Eucharistijos Kongresą. Tą paveikslą platina Nuolatinis Tarptautinis Euchar. Kongresų Komitetas, Maldos Apaštalybė ir daugelis spaudos draugijų. Kaip kiti, taip ir šitas paveikslas yra su maldele, prie kurios pridėdami atlaidai, kad Kongresas pasisektų. Tos maldos išveičiamos daugiau kaip į trisdešimtį kalbų. O pats paveikslėlis yra Kartaginiškės Dievo Motinos paveikslo nuotrauka*).

Seniau nekas nežinojo to vardo: „Kartaginiškės Dievo Motina“. Taip pat naujas yra vardas: „Afrikos Švenčiausioji Panelė“, kuri dabar dažnai girdėti Algerijoje. Kartaginiškės Dievo Motinos paveikslas sudarytas iš paties gražiausio ir seniausio, bet labai sugadinto pavyzdžio, rasto Kartaginos žemėje. Tai yra plati ir ilga baltojo marmuro lenta, kurioje nepaprastai artistiskai iškaltas Trijų Karalių atvykimo paveikslas. Visi asmens pūpsotinai iškilę ant lentos lygumos, tarp tų asmenų yra Jėzaus ir Marijos paveikslai (bareljefai).

Gaila, kad tas brangusis paveikslas taip žiauriai apdaužytas. Senovės dalykų žinovai sako, kad jis darytas ketvirtame, o gal net trečiame šimte metų. Ji išgulėjo žemėje tarp „Damous el Karita“ bažnyčios griuvėsių. Matomai, jis buvo puošęs didžiąsias tos bažnyčios duris.

Mūsų amžiaus mokytas menininkas, labai įgudęs dailėje, turėdamas tą taip sužeistą senovės meno padarą, be galo rūpestingai, ir net meilingai, atsidėjęs, rūpinosi atspėti senovės menininko veiklą, ir naujai atitaisyti jį. Taip jisai padarė statulų eilę ir iš jų vieną grupę, kurią dabar pakartoja tapytojai, raizytojai, nuo kurios atliedina kopijas iš gipso. Tas paveikslas dabar yra primato bazilikoje ir vadinasi Kartaginiškės Dievo Motinos paveikslu. Visoje apylinkėje žmonės žino tą paveikslą. Apie jį prie sienos jau atsirado daug marmurinių lentelių, rodančių isklausytus prašymus.

*) Mes irgi buvome užsakę tų paveikslėlių su lietuvišku tekstu, bet laiškas pašte žuvo, dėl to priseina dėti paveikslėlių prancūzų kalboj, kurio vertimą rasite šio Nr. 112 pusl.

Žaidžiant

Labai mažai žinių turime apie Jėzaus kūdikystę. Kaip jūs manote, vaikučiai, ar Kūdikėlis Jėzus žaisdavo su kitais vaikais ar ne? Negali būti abejojimų! Jis tikrai žaisdavo, nes pasakyta šv. Rašte, kad Jis žmonių vaikams panašiu tapo išskyrus nuodėmę. Dėl to mes galime drąsiai sakyti, kad V. Jėzus savo vaikystėje nesiskyrė nuo savo amžiaus vaikų. Jis kartu su jais bėgiodavo, dainuodavo, žaisdavo. Bet ar žinai kaip? Labai pavyzdingai. Niekada niekeno neužgaudavo, nestumdydavo, neerzindavo; jei kiti susipešdavo, Jis bėgdavo skirti, paaiškindavo kad negražu peštis. Dėl to, kur Jėzus būdavo, ten vaikai neišdrįsdavo bartis, mustis, koliotis, biauriai šnekėti, bet stengdavosi klausyti savo mažo mokytojo ir kartu su juo žaisdavo.

Vaikeli, ar manai, kad dabar V. Jėzus tavęs nemato, negirdi, jei tu su draugais susipeši? Ar jis neliepia tau tuoju susitaikyti, atsiprašyti, o užsigavęs dovanoti? Žiūrėk, kokios tavo kalbos? Gal negražios, šlykščios, o gal keikiesi? Kaip tu žaidi? Gal negražiai! Tau gėda ir žmogui pasirodyti su tokiais žaidimais, o kaip ne gėda, kad Kristus tave visur mato. Dėl to, žiūrėkite, kad atsimintumėte, jog Kūdikėlis Jėzus savo žvilgsniu visumet ir visur mus sekioja.

Dominikas Savio

Šis mažasis Italijos pilietis visumet labai pasipiktindavo, jei girdėdavo ką keikiantį. Vieną dieną, kai jam reikėjo su savo mažuoju draugu eiti per viešą aikštę, staiga nusiima jis kepurę ir kaž ką viens sau pradeda patyla kalbėti. Draugo užklaustas, ką jis ten sakąs, — atsakė: „Antai tasai vežikas biauriai sukeikė. Jei ką jam padėtų, aš eičiau prie jo ir šį tą sakyčiau. Bet aš bijau, kad jis tada dar labiau neužpyktų ir nepradėtų keikti. Dėl to aš nusiėmiau kepurę ir, kad perprastų Dievą, pasakiau: „Garbė Jėzui Kristui“.

Kartą, grįždamas iš mokyklos, Dominikas irgi išgirdo vieną žmogų labai keikiantį. Jis išsigandęs pakalbėjo atsiprašymo malda. Tada prisitartino prie keikiančio ir paklausė, ar jis nežinaš, kur esąs toks ir toks namas.

— Gaila, kad aš tokio namo čia nežinau, atsakė užklaustasis.
— Jei jūs nežinote, kur yra tasai namas, tai gal jūs man suteiksite kitą malonumą?

— O, labai prašau! Tik pasakyk atvirai, ko norėtumėi?

Dominikas patyla, kad kiti negirdėtų, pakuždėjo jam į ausį:

— Jūs man suteiktumėte didžiausio džiaugsmo, jei ateity, užpykę, kalbėtumėte kitus žodžius, o Dievo Vardo piktume nevartotumėte.

— Tu tiesą sakai, mano mažyli — tarė susigraudinęs senas kėlkinas — mat tasai blogas įprotis viską daro, bet aš dėsiu pastangą, kad iš tos biaurios ydos išsigelbėčiau.

Kupinas džiaugsmo ėjo Dominikas savo keliu tolyn. Jis mirė sulaukęs vos 15 metų kovo mėn. 9 d. 1857 m. Torino mieste.

Matai, vaikeli, ir tu galėtum taip padaryti. Kai išgirsti ką biauariai keikiantį, vietoj išsimokyti iš jo tų keiksmų, daug geriau padarytum ir patiktum Jėzui, jei priėjęs gražiai paprašytum, kad nustotų. Tavęs greičiau keikūnas paklausytų negu kito suaugusio, kuris tik bara, o ne prašo.

Stabmeldžių vaikų vargas

Mūsų šalies vaikai nė įsivaizduoti negali, koks vargas ir vergija kankina Afrikos „juodukus“, kurie irgi yra mūsų broliukai ir sesutės. Čia vieną pavyzdį privesiu, kad matytumėte, vaikeliai, kokie jūs laimingi, o kokie vargšai Afrikos vaikučiai.

Afrikos mieste Tripoly, anot vieno misijonieriaus, dar ir šiais laikais varoma prekyba belaisviais. Atvažiuoja pirkliai ir, žiūrėk, bėgioja po rinką apžiūrinėdami, supirkinėdami, nelyginant, gyvulius belaisvius našlaičius. Kiekviena turtingesnė šeimyna įsigyja mažiausiai vieną arba du belaisvius. Beduinai belaisvius vartoja avių ir galvijų ganymui.

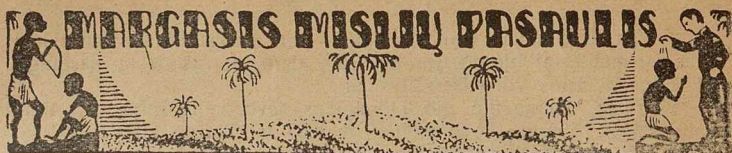
Bet kaip apsieina šie ponai su savo vergais, baisu net rašyti! Iš tikrųjų. Nesenai pirkto vienas beduinas du vaiku už labai mažą kainą. Nupirkęs vedėsi jis juodu per Sacharos tyrus. Pakeliui vienas vaikas bėeidamas pristoj o ir, negalėdamas toliau eiti, sukniubo ant žemės. Vaikelis buvo vos 10 metų, jis buvo labai pailsęs, išalkęs ir bejėgis. Plūdamas valdomas su lazda puolėsi mušti nelaimingąjį, kad keltųsi ir toliau eitų. Bet kadangi vaikelis nebegalėjo toliau eiti, paėmė tas žiaurusis žmogus lazda ir pradėjo taip jį mušti, kad po kelių minučių vaikutis gulėjo jau nebegyvas pasrūvęs kraujuose. Taip ir paliko jį begulintį, o visi nukeliavo toliau.

Pasibaisėjęs papasakojau aš kitam vergų pirkliai tą įvykį. Tasai visai šaltai atsakė: „O jūs, europiečiai, kaip elgiatės su gyvuliais, kuriuos nusiperkate ant rinkos? Argi negalima taip elgtis kaip kuriam tinka? Ar negalima užmušti, jei taip geriau išeina? Taip ir šiame krašte su vergais darome. Vergai turi pasiduoti tokiam likimui, kokį mes jiems paskiriame“. Iš tikrųjų, šioj šaly nėra jokio įstatymo, kuris gintų belaisvių teises. Jie laikomi kartais net baisiau už gyvulius.

Žiūrėk, vaikeli, koks tu turi būti dėkingas Dievui, Bažnyčiai, Tėvynei ir savo tėveliams, kad su tavim neatsitinka panašiai. O būtų ir pas mus, kaip jau bolševikuose yra, kad žmogus žudomas kaip gyvulys, jei mūsų šalėlė nesilaikytų Dievo ir Bažnyčios įsakymų.

Ar moki skaityt?

Jei taip, tai paprašyk mamytės ar tėvelio, kad jie pasiųstų 1 litą šiuo adresu: Kaunas Jėzuitų namai, o tu tuojau už tą 1 litą susilauksi labai gražią knygelę: „Dorybių perlas“ su paveikslais.

Po „beždžionių duonos“ medžių

(tikras atsitikimas).

Prieš 50 metų vienas garsus Afrikos misijonierius jėzuitas didesnę savo gyvenimo dalį praleido skelbdamas Kristaus mokslą Pietų Afrikoje. Čia paduotas atsitikimas yra tikras ir paties misijonieriaus aprašytas: „Perėjau pavojingąjį, rašo misijonierius, Barotsą ir Maskutumlimbrą. Pasi-sekimas buvo mažas. Einu Zambezės paupiais toliau į pietus. Mane lydi tik vienas brolis ir keli jauni negriukai. Maisto turėjome labai mažą. Kelionė buvo pavojingiausia: nežinomos vietos, girios, žvėrys, gyvatės, baisus karštis.

Buvau jau nepertoli didžiojo krioklio vandenpuolio. Nuovargis mus kankino. Nutarėm nakvoti po vienu netoliese esančiu „beždžionių duonos“ medžiu. Skubotai parengėme palapinę. Sugulėme. Naktį girdėjosi įvairių gyvulių kaukimai, staugimai ir baisūs balsai. Kartais jie artinosi prie mūsų tai vėl tolinosi. Tolumoje girdėjosi didžiojo krioklio baisus ūžimas.

Pradėjus švisti, pažadinau broliuką, kuris skubotai padarė mažą altorėlį, aš nuėjau laikyti šv. Mišių. Laike Mišių girdėjau aiškų kažkieno balsą „Pasilik čia!“ Bet kiti jo negirdėjo. Po Mišių papusryčia-vome ir ėjome truputį pasivaikščioti, kad pamatytume, kur geresnis bus kelias vykti toliau. Bet man vis minty stovėjo Mišiose girdėtas: „Pasilik čia“. Visai pasigirdau, dėl ko tas balsas. Kad būčiau nesveikas, ar blogai jausčiausi arba bent karščio turėčiau, bet dabar visai sveikas. Netikiu burtams ir prietarams. Bet kažkokia jėga sulaiko ir neleidžia keliauti. Laukiu rytojaus. Rytą vėl einu laikyti šv. Mišių. Tekanti saulė siunčia raudonus spindulėlius į mano menką, menką altorėlį — pa-prastą iš šakų sunertą staliuką. Paukščiai čiulba ir žvėrys tolumoj kaukia, aš aukoju dangaus Tėvui nekruvinę Golgotos auką. Bet štai vėl laike šv. Mišių pasigirsta aiškūs žodžiai: „Pasilik čia!“

Laike pusryčių pranešiau savo palydovams, kad mes dar šiek tiek pasiliksime, bent iki ryt dienos. Ryto metą vėl laikan šv. Mišias ir vėl balsas: „Pasilik čia!“ Maniau, kad man sako broliukas ar vienas iš palydovų, bet jie ramiai sau klūpo susitelkę ir meldžiasi. Stebėtinai balsas! Ką jis galėtų reikšti? Laukiu kas bus. Kartais save pakritikuoju, kam paklausiau gal išsigalvoto balso ir susilaikiau nuo kelionės. Gal man tik taip ausyse girdėjosi?

Apie pietus pasigirdo kažkoks balsas. Tasai balsas ėjo vis artyn ir aiškyn. Aiškiai girdėjosi, kad per akmenis kažkas važiuoja. Netrukus pamatėm jaučių traukiamą vežimą. Vežime sėdėjo senas, liesas, barzda apžėlęs vyras. Ties mumis sustojo. Pasisveikinome galvos linktelėjimu. Svečių paprašiau į palapinę. Jis linksėdamas įeina. Šneku-

čiuojamės negrų kalba. Svečias klausia, kaip aš vadinuosi. Pasisakiau, kad esu katalikų kunigas. Žiūriu, kad svečio veidas staiga nušvito, pralinksmėjo. Senelis tuojau pradėjo pasakoti apie visą savo gyvenimą. Idomus buvo jo gyvenimas. Pasirodo senelis kilęs iš Olandijos. Paskiau išvažiavęs į Afriką prekiautų. Varęs labai plačią prekybą, visur važinėjęs ir gerai pažinęs kraštą. Iš pat kūdikystės dienų buvęs išaukęs protestantų tikyboje. Per visą savo gyvenimą labai mėgdavęs skaityti šv. Raštą ir gilintis į jo svarbesnes vietas. Jo protas buvęs aiškus, galvojęs taip kaip ir katalikas galvoja, bet čia pagonų kraštas, nėra kunigų, negalįs priimti katalikų krikšto.

Vieną rytą, kaip tik tą, kai mane perspėjo vidujinis balsas, jis sapnuojęs, kad kažkas jam sako: „Po „beždžionių duonos“ medžiu! Tas balsas atsikartojęs keletą sykių. Jis nutarė būtinai surasti tą „beždžionių duonos“ medį.

Svečias nudžiugo, kad atrado šaltinį, iš kurio galima gerti ir niekumet netrokšti; jis rengėsi prie krikšto. Mokyti jis buvo labai lengva, nes pats savo galvojuimu buvo priėjęs prie visų katalikiškų tiesų supratimo.

Suteikiau jam krikštą, kitą dieną priėmė atgailos ir šv. Sakramentą.

Na, dabar mes kartu keliausime į tolimą šalį, sakiau jam, kai rengėsi gulti.

— Ne, Tėve! Čia bus mano paskutinis ir amžinas poilsis, atsakė. Naktis praėjo, rodos, ramiai. Ryto metą pastebėjome, kad mūsų svečias tikrai ramiai miega amžinuoju miegu. Tuojau atlaikiau už jo vėlę gedulingas Mišias, laike kurių jau daugiau nesigirdėjo balso: „Pasilik dar* ir čia pat po medžiu palaidojome jo kūną, o jo siela nors paskutinėje valandoje rado išgelbėjimą čia po „beždžionių duonos“ medžiu.

Koks geras ir gailestingas yra Dievas pamaniau ir dėkodamas už tokią retą malonę iškeliavau toliau.

Baisus badas Kinijoje.

Amerikos Raudonasis Kryžius atsisakė šelpti kiniečius, kurie pasirodė labai nedėkingais Amerikos vyriausybei.

Dabar keturiose bado srityse padėjimas tikrai apverktinas. Nėra jokios vilties. Paaiškėjo, kad svarbiausios bado priežastys yra politinės. Mat kraštas susiskaldęs į daugelį dalių. Vienur maisto net perdaug; jis pūva sandėliuose, nes negalima jo išvežti ten, kur jis labai ir labai reikalingas. Atskiros provincijos nuo viena kitos taip užsidariusios, kad nieko negalima beįvežti. Misijonieriai praneša, kad žemiau nurodytos bado paliestosios sritys nebeturi jokios vilties. Badu turės daug mirti Sidšensi, Vestonamas, Nordšensi ir Kanzu provincijose. Masės keliai į Mongoliją, kiti bėga į miškus. Dauguma kaimų liko visiškai be gyventojų. Kartą misijonierius susitiko dešimts jaunuolių, keliaujančių per tuščius kaimus. „Kur jūs einate?“ — „Į Mandžiuriją... ieškoti duonos ar mirties!“ Kelias, kurį jie manė padaryti, yra kaip nuo Madrido iki Petrapilio.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

1. Kl. Ar žmogaus darbai turi pas Dievą vertės, jei jis papildęs sunkią nuodėmę, tuojau padaro gailėstį, nes negali tuojau eiti išpažinties?

Ats. Jei jis sužadina tobulą gailėstį iš meilės prie Dievo, tuomet aišku, kad jo darbai įgyja vertės.

2. Kl. Koks yra geriausias užsilaikymas laike pakylėjimo?

Ats. Geriausiai padarysi, jei pakelsi akis į Ostiją, vienyšiesi su Viešpačiu Jėzumi ir save kartu Dangaus Tėvui paaukdamas, sakydamas: Mano Dievas ir mano Viešpats! Paskui nusilenkęs garbink ŠS. Sakramentą.

3. Kl. Ar paskelbtieji šventaisiais tiesiog į dangų pateko po mirties, o gal ir jiems kai kuriems prisiėjo skaistykloj būti?

Ats. Taip. Galėjo atsitikti, kad kuriam šventajam ir reikėjo būti skaistykloj, nes šventu skelbimas pasako tai, kad jis jau laimingas danguje.

4. Kl. Gavęs visuotinus atlaidus, kad numirčiau, ar patekčiau tiesiog į dangų?

Ats. Taip. Visuotini atlaidai atleidžia visą laikiną bausmę ir tuomet galima patekti tiesiog į dangų, bet jei visas sąlygas išpildai, o tai nėra labai lengva.

5. Kl. Ar visuotiniai ir daliniai atlaidai prarandami sunkiai nusidėjęs.

Ats. Nuodėmės metu visas malonės stovis prarandama, tik sugrįžus malonei, atgyja pirmiau gautos dovanos.

6. Kl. Kodėl Romos Bažnyčia visose valstybėse tik lotynų kalboj laiko pamaldas, o ne kitomis kalbomis?

Ats. Vietoj atsakyti prašysiu pagalvoti, kas būtų, jei laikytų ne lotynų kalboj, kiek iškiltų sunkenybių. Juk yra šimtai kalbų, o tarmių tūkstančiai. Pačioj Lietuvoj net reiktų mažiausiai trimis tarmėmis laikyti. Pravoslavų bažnyčia turi irgi tik vieną bažnytinę kalbą, kurios daugybė tautų nesupranta. Antra vertus, viena kalba tai yra vienybės ženklas. Kur nuvažiuosi jau gali klausyti tų pačių Mišių ką ir savo tėvynėj.

7. Kl. Jaunikaitis nusidėjęs nekaltybės dorai, ar begali tapti kunigu?

Ats. Jei nėra viešai piktinęs žmonių, gali. Viešam nusidėjėliui sunkiau, nebent per ilgesnį laiką savo gražiu doru gyvenimu atitaisytų, kas buvo piktinga.

8. Kl. Ar yra vyrų vienuolynai Lietuvoje ir kame?

Ats. Yra šie vienuolynai: Kaune: Jėzuitų; Marijampolėje: Marijonų; Kretingoje: Pranciškonų; Plungėje: Kapucinų.

9. Kl. Nemokyti vyrai nori, ar gali įstoti vienuolynan?

Ats. Gali į broliukus.

10. Kl. Stojant vienuolynan, ar reikia turėti pinigų ir turtų? Jei reikia, tai kiek?

Ats. Į vyrų vienuolynus nebūtinai reikia turtų, tik pageidautina, bet iš drabužių, patalynės ir kitų mažmožių reikia atsivežti. Į moterų

vienuolynus: Bažnyčios Kanonų yra nustatyta, kokį kraitį atsinešti, bet gali atsitikti, kad vieną kitą gali atleisti nuo to įnešimo.

11. Kl. Būnant vienuolyne, ar reikia žemės ūkio darbų dirbti?

Ats. Kartais reikia, bet labiausiai amatais užsiimama.

12. Kl. Tur būt vienuoliai daugiausiai laiko praleidžia maldoms negu kitiems darbams?

Ats. Yra laikas maldai, yra laikas darbui, bet vienuolyne ir abu sujunglama į vieną.

13. Kl. Ar galima įstojus vienuolynan save išmėginti ir, jei netinkamas, iš jo išeiti?

Ats. Žinoma. Tam skiriama naujokyno laikas. Vienur metų užtenka, o pas jėzuitus net pora metų. Jeigu mato netinką vienuolino gyvenimui, gali kiekvienu momentu prasišalinti.

14. Kl. Jei norėtum stoti vienuolynan, tai kieno vardu kreiptis?

Ats. Reikia kreiptis pageidaujamo vienuolino vyresniojo vardu.

15. Kl. Kas yra toji šventraščio mokslo įstaiga: „International Bible Students Association“, su savo organu: „Sargybos Bokštas“? Ar galima skaityti jų leidinius?

Ats. Tai yra atkritusi nuo Bažnyčios atskala, kuri nepripažįsta Katalikų Bažnyčios vyresnybės ir savotiškai aiškina šv. Raštą, perkreipdama jo mintį. Jų leidiniai yra draudžiami skaityti. Panašių žmonių yra ir Lietuvoj, pav.: adventistai.

16. Kl. Jei negera sveikintis „labu“, tai kodėl jis vartojamas giesmėje „Laba nakt“?

Ats. Žodis „labas“ įėjo ir į giesmę panašiu keliu kaip ir į gyvą kalbą. Jis nėra blogas žodis, tik nelietuviškos kilmės. Nenusidėsi, jei vartosi, tik kam jį vartoti, kad yra geresnių, o katalikui reiktų įprasti vartoti katalikišką sveikinimą.

17. Kl. Jei kas skaito „Žvaigždę“ ar jau tuo pačiu yra Maldos Apaštalavimo narys?

Ats. Dar ne. Reikia įsirašyti, jei yra M. A. skyrius Jūsų parapijoj, jei dar ne, prašyk Gerb. Klebono, kad jį įsteigtų. Kol nėra įsteigta, galima bet kurioj parapijoj įsirašyti arba atsiųsti pavardes ir vardus į M. A. Centrą, adresu: Kaunas Jėzuitų namai. Čia bus įrašoma į knygas ir į narių paveikslėlius, kurie nusiunčiami įsirašiusiems. Visas įrašymas su paveikslėliu kainuoja 20 cent. Kas nori gauti įstatų knygelę prisiunčia dar po 30 cent. Kai jūsų parapijoj įsisteigs, M. A. skyrius, naujai persirašyti į parapijos knygas nėra reikalo.

18. Kl. Kodėl negalima svetimose bažnyčiose nei klauptis nei žegnotis, juk ten irgi tą patį Dievą tiki?

Ats. Toks elgesis būtų pritarimas bei pripažinimas, kad tos bažnyčios yra tikros, o mes juk žinome, kad tik Kat. Bažnyčia yra Kristaus įsteigta, o visos kitos laikui bėgant atskilo. Kitų tikėjimų žmonėms mūsų bažnyčiose nedraudžiama, kaip nedraudžiama grįžusiam klajūnui vaikui glaustis prie savo motutės krūtinės. Ir Kat. Bažnyčia tokių vaikų su pasiilgimu laukia, o mums nereikia pamočių ieškoti, kai turime tikrąją motiną Kat. Bažnyčią.

Kaip bolševikai auklėja jaunimą?

Štai koks bolševikų mokslas apie auklėjimą:

„Dora yra tas, kas yra naudinga komunistų partijai“. (Leninas).

„Mūsų uždavinys nėra reformuoti, bet naikinti visa, kas rišasi su religija ir doros mokslu“.

„Tėvų meilė yra kenksminga meilė. Vaikas, išauklėtas šeimynoj, yra paprastai ne socialus“. (Lilina, buvusi viešo auklėjimo direktorė).

„Šeimynos vietoj reikia įsteigti komunistų partiją“.

„Šalin su Dievo įsakymais! Neužmušk. Nel Toks įstatymas yra buržujų įsakymas. Tokių dalykų darbininkai, kaip vienintelis žmonijos luomas, nepripažįsta. Jei kuris yra kam kenksmingas ar partijai pavojingas, užmušk jį be atodairos“.

„Nevok! Nel Leninas įsako: „Vok, jei gali pavogti“.

„Mylėk savo tėvą ir motiną“. Nel „Gerbk ir mylėk tik tėvus komunistus!“

Ko iš tokios jaunuomenės galima susilaukti?!

Naujas Dominikonų Generolas.

Naujai išrinktas Dominikonų Ordeno Generolas Tėvas Martinas Gillet gimė 1875 m. 14 d. gruodžio mėn. Lotaringijoje. Jaunas įstojo į Aniens'o dominikonų noviciją. Netrukus po įsišventimų į kunigus užėjo Prancūzijoje sunkūs laikai vienuoliams. T. M. Gillet drauge su kitais savo Ordeno broliais turėjo bėgti iš Prancūzijos į Šveicariją. Friburge įsigijo net du doktoratų (teologijos ir filosofijos). Vėliau buvo Liuvene profesoriumi. T. Martinas Gillet plačiai žinomas kaip garsus pamokslininkas, kalbėtojas, meno ir muzikos kritikas, bendradarbiavęs daugeliui katalikiškų žurnalų. Dar ir dabar darbuojasi prie daugelio laikraščių. T. Martin. Gillet buvo kviestas į daugelį šalių sakyti pamokslus svarbesnėse šventėse bei išskilmėse. Taip jis sakė pamokslus Prancūzijoje beveik kiekvienoje katedroje, Amerikoje, Kanadoje, Meksikoje, Argentinoje, Paragvajuje, Afrikoje, Ispanijoje, Egipte, Graikijoje, Švedijoje ir kitose šalyse. Jo veikalas „L. Education de caractere“ išverstas į daugybę kalbų ir siekia tūkstančius egzempliorių. 1927 m. T. Gillet buvo išrinktas Paryžiaus provincijos provincijolu. Jam pavyko susitarti su Prancūzijos valdžia labai svarbiais Ordeno dalykais. Per T. Gillet dominikonų Ordenas Prancūzijoje susilaukė iš vyriausybės daug simpatijų ir palankumo. Nuo 1929 m. pabaigos T. Gillet valdo visą Dominikonų Ordeną.

Kanonizacija.

Rytų Kongregacija savo posėdy iš 11 vasario pripažino Konrado von Parzham (mirusio 1894 m.) stebuklus kaip gana rimtus pradėti kanonizacijos procesui.

Anglija.

Garsus anglikonų bažnyčios modernusis vyskupas Dean Juge nurodo keleta priežasčių, dėl ko dabartiniais laikais tiek daug pereina į Romos Katalikų Bažnyčią. Pirmoji priežastis tai šventųjų stovylos. Veruon Johuson atsivertė pirmą kartą išvydęs garsiąją Dievo Motinos stovylą Lisieux'e. Antroji priežastis yra tai, kad katalikų Bažnyčia prižada ir duoda aukščiausiąjį autoritetą. Nei viena bažnyčia negali to prižadėti savo tikintiesiems, kaip tik katalikų Bažnyčia. Žmogus trokšta ir ieško tiesos. Tiesos suradimą labai palengvina tvirtas autoritetas, kuris esti visų svyravimų atspara. Dėl to daug pereina į katalikų tikybą vien tik stebėdamies popiežių ir katalikų mokslo autoritetu. Trečioji priežastis esanti tai, kad pasaulyje yra labai paplitusi nuomonė, kad Kristus kalbėjęs apie visuotinos karalystės įkūrimą ir kad tos karalystės sostinė būsimanti per amžius netoli nuo Tiberio t. y. Romoje. Dean Juge mano, kad šias priežastis pašalinus galima būti „atitraukti“ žmonės nuo perėjimo į Romos Bažnyčią. Pataria pradėti statyti dideles gražias garsių „šventųjų“ reformatorių stovyklas, įkūrti Anglijoj „visuotiną“ bažnyčią ir turėti vieną autoritetą. Savo raštą Juge baigė taip: „Dėl ko gi vokiečiai, švedai, amerikiečiai ir kiti negalėtų klausyti vyriausiojo mūsų kunigo Londone?“. Vargšeliai! Užmiršta, kad Kristus buvo ir yra Dievas.

Amerika.

Londono „Universe“ praneša, kad Šv. Tėvas Vašingtono Kongreso bibliotekai dovanojo daug dovanų. Dovanas įteikė Apaštališasis Delegatas Mgr. Fumasini Biondi. Šv. Tėvas padovanojo bibliotekai fototipuotas reprodukcijas visų Šv. Tėvų bulių. Šia Šv. Tėvo dovana džiaugėsi visa Amerika, visi mokslininkai be nuomonių ir pažiūrų skirtumo.

Čikagos universitetas.

Čikagoj Šv. Ignaco Lojolos jėzuitų universitetas turi per 7000 klausytojų, valdžios universitetas turi 10 000 klausytojų.

— „New-York Times“ ir kiti Amerikos didieji laikraščiai pradėjo kasdien rašyti ilgus straipsnius apie Šv. Tėvų enciklikas. Laikraščiai prieina prie išvadų, kad Šv. Tėvų enciklikos viršija visus iki šiol žinomus auklėjimo ir moralės raštus ir kad enciklikose paduotomis mintimis gali naudotis kiekvienas ir nekatalikas, jei tik nori gyventi pagal protą ir bendruosius moralės dėsnius. „New-York Times“ rašydamas apie mokyklas, tarp kitko, pažymi: „Viešos Amerikos mokyklos, kuriose nedestoma tikyba, labai daug nustoja auklėjime. Tikyba ir jos tiesų žinojimas palengvina mokytojams mokyti ir mokiniams mokytis. Mūsų mokyklos be tikybos labai pavojingos religijai, bet dar labiau pavojingesnės ir visai mūsų tautai“.

Nedoros mados.

Koncilijų Kongregacija išsiuntinėjo vyskupams instrukcijas ir aplinkraštį. Kuriame raginama, kad vyskupai, kunigai, tėvai, pirkliai, pramonininkai, mokytojai ir visi visi kovotų prieš nepadorias moterų madas.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bruzikas S. J.

MALDOS APAŠTALAVIMO INTENCIJOS

ATSKIROMS GEGUŽĖS MĖNESIO DIENOMS

(Balandžio mėn. intenc. yra kovo Nr.)

1. Šv. Filipas ir Jokubas Ap. Kad gegužės mėnesio pamaldos būtų visų uoliai lankomos.

2. Šv. Atanazas. **Pirmasis Penkt. Visuotini atlydai.** Kad Mariją sektų kaip nekaltybės pavyzdį. Už misijas tarp inteligentų.

3. Atrad. Šv. Kryžiaus. Kad žmonės nesigėdytų šv. Kryžiaus ženklą, ypač prieš valgį ir po valgio.

4. **2 sekm. po Velykų.** Kad visi seni ir jauni būriais artintųsi prie Dievo Stalo.

5. Šv. Pijus V. Šv. Tėvo Intencija už Rytų Bažnyčios reikalus.

6. Šv. Jonas. Už Rusijos persekiojamus krikščionis.

7. Šv. Juozapo išskilmės. Už Kartaginos Eucharistinį Kongresą (šandien pirmą dieną).

8. Šv. Mykolas. Kad išnyktų masonų, bolševikų ir kitos priešiškos organizacijos.

9. Šv. Gregorius Naz. Kad Rytų Bažnyčia šauktųsi švenč. Panelės pagalbos.

10. Šv. Jonas de Avila. Perprašymas Jėzaus Širdies už visus, kurie ją rūstina.

11. **3 sekm. po Velykų.** Šv. Pranciškus de Jeronimo iš Jėzaus Dr-jos. Kad jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, mokyklose ir organizacijose.

12. Šv. Nerijus. Padėkojimas Dievui už Kartaginos Eucharistinį Kongresą.

13. Pal. Robertas Belarminas iš Jėzaus Dr-jos. Kad Dievas pagreitintų jo šventu pa-ke bimo procesą.

14. Šv. Juozapo oktava. Pavedimas šv. Juozapui visos Bažnyčios reikalų.

15. Šv. Jonas de la Salle. Kad išnyktų nedrįsintys ir susirinkimai, gužynės, moderni šokiai, šlykštūs kina ir kiti jaunimą tvirkinantieji dalykai.

16. Šv. Jonas Nepom. Kad visi išpažintų atliktų gerai prisirengę, neslėptų nuodėmių, žinodami, kad kunigas negali niekam sakyti.

17. Šv. Paschalis. Kad Eucharistininkų judėjimas Lietuvoje įsigalėtų.

18. **4 sekm. po Velykų.** Kad užšalusieji tikėjime atsiverstų.

19. Šv. Petras Celestinas. Kad nusidėjėliai atsimintų, kiek jie užduoda Nekalčiausiam Išganytojui Širdį.

20. Šv. Bernardinas. Už visus, kurie nuolat atkrinta į blogus papročius ir atidėlioja pasitaikymą.

21. Pal. Andriejus Bobola iš Jėzaus Dr-jos. Kad Dievas gelbėtų Rusiją nuo bolševikų žiaurumų.

22. Pal. Jonas Machado. Už Japonijos stambeldžių atsivertimą į Kat. Bažnyčią.

23. Šv. Deziderijus. Kad kinų savininkai pajustų sąžinės graužimą už jaunimo piktinimą.

24. Švenč. Panelės a Strada. Pavedama Marijos globai visi vienuolynai.

25. **5 sekm. po Velykų.** Šv. Gregorius VII. Kad į kiekvieną šeimyną pareitų bent vienas geras kat. laikraštis.

26. Šv. Pilypas. Kad Dievas laimintų šių metų laukiamą derlių.

27. Šv. Beda. Už anglikonų bažnyčios atsivertimą.

28. Šv. Augustinas. Kad mūsų judėjimas Lietuvoje didėtų.

29. **Viešpaties Dangun žengimas.** Kad visi atsimintume, kad mūsų tėvynė yra dangus, o ši žemė tik prisirašymo vieta.

30. Šv. Feliksas. Kad Kristaus pavyzdžiu dovanotume savo priešams.

31. Švenč. Panelė Malonų Tarpininkė. Meistis, kad Bažnyčia pagarsintų tikėjimo dalyku Marijos tarpininkavimą.

Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlydų.

Kasdieninė M. A. narių maldelė gegužės mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, kad visi Mariją rinkęsi skaistybės pavyzdžiu ir kad misijos prigyty inteligentų tarpe. Taip pat aukoju ir tomis intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaidus: 1. vieną kurį mėnesio penktadienį, 2. mėnesio globėjo dieną, 3. laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priiminėjama ir 4. dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

Atsiųstos paminėti knygos

Visi jaunikačiai ir mergaitės atsiųskite savo adresą ir 1 lit., o gausite gražią iliustruotą knygėlę „Dorybių Perlas“. Tokios gražios tur būt dar neturėjote. Patariama kiekvienam jaunuoliui ją turėti prie savęs kaip veidrodį.

„**Peteris Nordas**“. Parašė Selma Lagerlöf. Vertė J. T. „Sakalo“ leidinys Kaunas 1930 m. Vieno jaunuolio gyvenimo aprašymas. Minima knygutė yra atskirai išleistas pasakojimas iš Lagerlöf knygos.

„**Šv. Augustinas**“ Trumpas jo gyvenimo aprašymas. Paruošė Jonas Gailius. „Šaltinio“ leidinys Marijampolė 1930. Idemai išleista knygutė. Rodos, kad tai pirmoji šiais metais apie Šv. Augustiną, kurio jubiliejų švenčiame. Kad bent dar dailesnių leidimų pasirodytų mūsų kalba, ypač iš Augustino pačių veikalu tarpo.

„**Meditacijos arba Dvasiški mąstymai**“. Parašė Kun. Chagnon, vertė K. M. Vaitkus. Pirmoji knyga. Kaunas, 1919 Šv. Kaz Dr-jos leidinys. Rimos gyvenimo ir mūsų tikėjimo mintys čia išdėstytos visiems suprantamoj prieinamoj formoj. Iš tokių mąstymų daug kas galės sutvirtėti tikėjime, o ypač bus paskatintas prie doro gyvenimo. Kaip kasdieninis valgis laiko kūną, taip dvasios mąstymai peni, ugdo, tobulina, skaidrina žmogaus dvasią. Jie parengti laikantis šv. Ignaco metodės. Patariame imtis tos religinės praktikos net dažniau. Minima knyga galės čia daug patarnauti.

„**Mano kalendorius 1930 metams**“. Vytėtui D. paminėti. „Vairo“ leidinys. Kaunas. Kaina 1 litas

„**Heil ge Zeit der Kindheit**“, von Cl. Siebert. Ein Begleitbüchlein für Erstkommunikanten. Herder, Freiburg i. B. Kaina 1 50 M.

Tai nėra maldaknygė, o religinio turinio knygutė vaikučiams, kuriuos ji veda per Bažnyčios metus iki pumosios šv. Komunijos, tos laimingiausios katalikų vaikučių dienos. Joj ras daug pamokymų ir vaikučių motinos bei auklėtojai, kaip jie turi vaikus prirengti prie tos laimingos dienos. Vertėtų ją sulietuvinti. Vaikučiai būtų už tai dėkingi.

„**Zu Füßen des Meisters**“ Von A. Huonder S. J. Kurze Betrachtungen für vielbeschäftigte Priester 4. Id. Freiburg i. B. 3,60 M.

Puikūs mąstymai kunigams, kurie gali čia rasti sau medžiagos ir pamokslams.

„**Christus und die Jugend**“ Von Dr. T. Loth, Freiburg i. B. Kaina 2,68 M. Vieno pasaulio jaunimas burnasi aplink Kristų. Jis privalo būti jų mąstymų ir veikimo vidury, centras. Šio vokiečių autoriaus knyga parodo Kristų jaunui, vyrišką, energingą, atvirą idealą, kurs patraukia jaunuolio valią ir teikia jam dvasios bei jėgų, kovoti su sunkumais brendimo metu. Toliau yra žymus rašytojas, kurs pažįsta jaunimą ir moka jam dailiai parašyti.

„**Leidensgeschichte unseres Herrn Jesu Christi**“. Von J. Gröning S. J. Neubearbeitet von B. van Aken S. J. Freiburg i. B. Kaina 5,40 M.

Tai gėvėnios knyga. Todėl tiks visiems luomams pasiskaityti. Kristaus kančios išdėstytos paprastoj, ugingoj, meilės kupinėj kalboj, taip kad knyga greitai patraukia

skaitytojų. Autorius yra daug pasidarbavęs kol surinko žymiausius raštus apie Kristaus kancias.

„Die h. Schrift“, des Alten Testamentes. I. Band. „Das Buch Genesis“ Übersetzt und erklärt von Dr. P. Heinisch. Bonn, Verlag von P. Hanstein.

Knyga skiriama kunigams ir mokslininkams. Tai bus pirmas tomas didaus veikalo apie šv. Raštą, kurį nori naujai ir tinkamai komentariais išleisti Bonn universiteto teologijos profesoriai. Ši „Genesis“ knyga turi per 400 pusl. Prof. Heinisch daug dirba bekomentuodamas, prisiminus, kad Genesės komentavimas sunkus ir painus.

„Credo“ von Pl. Lippert S. J. IV. Band „Erlöser“ Freiburg i. B.
Lipperto „Credo“ eina atskirais leidiniais apie svarbius tikėjimo klausimus. Autorius savo dailia, nepaprastai vaizdinga, prieinama kalba patraukia skaitytojus, ypač jaunimą. Modernus, pedagogingas ir psichologiškas miščių išdėstymas padarė šį autorių Vokietijoje labai mėgiama. Šis leidinys dėsto apie žmogaus išganyką, jo buitį rojuje, apie pirmą nuodėmę, apie Išganytoją, Mariją. Kad bent vienas Lippert veikalelis papuoštų mūsų katalikišką literatūrą!

Misioms aukos.

Lenkiūtė Ona iš Gražiškių Vilk. apskr. 50 lt., Kvetkų parapilietė 30 lt., N. N. iš Kauno 5 lt. ir p. ž., Bron. Šalkauskaitė iš Šiaulių 5,10 lt., Česnevičaitė iš Kauno 5 lt., N. N. 4 lt., Kazys Gumbelevičius Vaškų g. 12. Pasvalys 3 lt., E. Norkaitė 2 lt., N. N. iš Tverų 1 lt., Dom. Palikonytė iš Kauno 1 lt., Indriulis Pranas, Kriukai. Grigonių km. 1 lt., Želvienė Agota Gražiškiai 1 lt., G. Suvalkietė kamžą ir rankšluostį (naujokynui), Baronaitė Emilija 10 met. amž. 60 centų, pašto ženklų ir rusų pinigų, M. Rabikauskaitė daug pašto ženkl., Kun. Gurevičius iš Išlaužo 700 p. ženkl., sidabr. pop., įvairių pinigų, Nauickaitė Ona 1040 pašto ženklų, Česnakaitė Liudvina 5 rožančius, Masenaitė P. 3 rožančius, Lietuvninkienė Marė iš Kauno daug pašto ženkl., Mostavičiūtė Em. senų pašto ženklų, Rudgalvytė Julija 5 lt. Per Kl. Vaičiūną p. M. Ridžinskas 1400 pašto ž. ir 130 paveikslėlių, Kaušinytė (iš Širvintų) senų pinigų, p. Serafinienė sidabrin. pop. ir pašto ženklų, Dudinaitė 1 rožančių ir paveikslėlių, Šeštoka (iš Repšėnų) senų pinigų ir pašto ženklų, Vaičiūnaitė pašto ženklų, kun. A. Stonys 1500 senų pašto ženklų, Pranas Slavėnas (iš Delnickų km.) 326 senus pašto ženklus ir keleta paveikslėlių.

Mirusieji M. A. nariai:

Navickienė Antanina, Žaltauskienė Mag., Pažėraitė Ona, Baiznikaitė Antanina (visos iš Garliavos), Konstancija Želviūtė, Barbora Paunienė, Anelė Gruzdis, Jonas Gimantas, Mirė Viskopienė, Karalina Mikusienė, Petras Taupelis, Anelė Gasiūnaitė, Uršulė Rinkicytė, Emilija Mškinienė iš Užpalių, Rožė Ivanauskienė, Antanina Poškutė iš Šiaulių, Stanislava Bučienė, Antanina Galeckytė, Antanina Trečiokytė. Už juos pasimelskim

.....
Viešoms „Žvaigždės“ skaitytojoms primenama, kad kiekvieną pirmąjį mėnesio penktadienį 6 valandą T. E. Jėzuitų bažnyčioje atšvaitko šv. Mišios už visus Jėzaus Širdies laike širdio „Žvaigždės“ skaitytojus ir platintojus. Taigi tą valandą prašoma dvasioje vienyti su Viešpačiu Jėzumi Mišiose ir aukotis Jo Dieviškajai Širdžiai.

„Žvaigždės“ administracijos vardu atėjo sekančių asmenų perlaidos su pinigais: Marc. Stankūnienė (Vandergrift, Pa.) Agn. Tamalūnas (South Beng Ind). Juozas Reckus (Chicago, Ill.) Stella Puišis (Chicago, Ill.), Adlė Žakas (Worcester Mary Marcavage Brooklyn N. Y.), Ad. Marczas (Chicago, Ill.), O. Galtramaitė (Elizabeth N. Y.), Grigaitienė F. (New Haven Conn.), Juozas Maciški (Nashua, N. N.), Bukienė Antanina (Minersville Pa.) Balutavičius A. (Dugesne, Pa.).

Minėti asmenys nei savo adresu neprisuntė nei laiškų mums nepranešė, kuriems tikslams pinigai siunčiami. Kas apie juos iš skaitytojų žinojų, prašom arba jiems pranešti arba mums atsiųsti tikresnį jų adresą.

Administracija.

Amerikos lietuvių savaitraštis

„GARSAS“ yra didžiausios lietuvių organizacijos – Lietuvių Romos Katalikų Susivienijimo Amerikoje – organas. „Garsas“ spausdina literatūros, visuomenės ir politikos raštus. „Garsas“ nušviečia Amerikos lietuvių dvasinį, kultūrinį ir ekonominį gyvenimą „Garsas“ deda žinias iš viso pasaulio.

„Garsas“ metams Lietuvoje kainuoja 3 dol., pusė metų – 1 dol. 50 c., 3 mėn – 75 c. Prašykite savo giminių ir pažįstamų gyvenančių Amerikoje, kad užprenumeruotų tamstoms „GARSA“.

Adresas:

„GARSAS“

73 E. South Street, Wilkes Barre, Pa. U. S. A.

„Ateities Spinduliai“ jaunesniųjų moksleivių ir prasilavinusių ka mo jaunimėnės mėnesinis žurnalas, jau pradėjo eiti. VISI, KURIE NORI E BŪTI JAUNI, kurie biarginate mokslo dimitės naujaisiais išradimais, technikos stebuklais, didžiųjų žmonių gyvenimais ir didžiausiomis kelionėmis, kurie ieškote praktiškam gyvenimui patalsymu, kurie nenorite sėdėti suirgę, kurie norite pamėkštinti savo smegenis jaunais galvosukiais, kurie norite suvisti gyvenimą ir pasaulį – nepasigailkite metams 4 lt. (arba pusmečiui 2 lt.

50 ct) išsirašyti **„Ateities Spinduliams“**

Nemoksleiviams „At Sp.“ metams kaštuoja 8 lt, pusm 4 lt Nemoksleiviams užsieny metams 12 lt, pusm 6 lt Moksleiviams užsieny perpus pigiau.

Adresas: „Ateities Spinduliai“, Laisvės Al 3.

Džiaugsmas ir padėka

Ima džiaugsmas kai pamatai, kad *Jėzaus Širdis susilaukia vis daugiau ir daugiau sekėjų!* Sąjunga, vadinama Maldos Apaštalavimu, jau *dešimtą* dalį Katalikų Bažnyčios Jėzaus Širdies meilė užsėmė. O ir Lietuvoj jau 170 parapijų užsiliepsnojo šios meilės ugnimi. Jėzaus Širdies laikraštį jau ne šimtai, kaip prieš keletą metų, bet tūkstančiai ir net jau, galima sakyti, *dešimtys tūkstančių* skaito.

Ačiū Jums Brangieji, šio Jėzaus Širdies laikraščio „Žvaigždės“ **Skaitytojai,** kad Jūs pasirūpinote surasti naujų skaitytojų ir tuo būdu davėte Jėzaus Širdžiai tūkstančius naujų sekėjų. Nesakoma, kad ir kiti katalikai nėra Jėzaus Širdies sekėjai, bet Jūs pasidarėte net **tiesioginiais tos Širdies apaštalais.**

O ir misijų laikraštėlis „**Nauji Žygiai**“ nepasiliko be atbalsio. *Plaukia tūkstančiai užsakyimų, tik dar pasirūpinkite, kad šis judėjimas užimtų, visą Lietuvą.*

Paprašykite, kad Jūsų Gerbiamieji Klebonai malonėtų įsteigti kiekvienoj parapijoj **misijų skyrius.** Tada nereiks Jums atskirai siuntinėti aukas ar suvartotus pašto ženklus. Bus vienas žmogus, kuris ves visą tą judėjimą parapijoj ir per jį galėsime lengviau susirašinėti. O jei bus kokios misijoms aukos, nešite tam asmeniui ar kunigui, o jis surašys aukotojų vardus pavardes ir vienu kartu prisiųs mums į Kauną, mes paskelbsime Misijų Laikraštėly. **Kitose šalyse tasai judėjimas jau labai didelis!**

„Naujų Žygių“ 2 Nr. išeis su gegužės numeriu. Kaina prie „Žvaigždės“ visiems metams 1 litas, norint atskirai gauti, 2 litai.

Adresas: Kaunas Jėzuitų namai.

leigos už „Naujus Žygius“ neskaitoma užmokesniu, bet aukomis Kristaus Karalystės praplatinimui.